

Okrepčevalnica »Nanos«
tople malice od 3,70 € dalje in
dnevna ponudba po ugodnih cenah
telefon: 05 922 31 32

Simobil
Povej nekaj lepega

POOBLAŠČENI
PRODAJALEC

Razvajamo po domače
RESTAVRACIJA Bariera-Izola

KOSILO - 7 €

Bariera 05/ 641 41 05
030 239 790

Dan žena

Draga mama!

Za tvoj praznik ti želim,
da se najprej zdrav rodim,
da se pri tebi podojim,
škrlatinke ne dobim,
se na noge postavim,
vse črke spoznam,
vsakega lepo pozdravim,
po hiši ne divjam,
v vrtcu ne nagajam,
po mestu ne pohajam,
v šoli se učim,
da čepico dobim.

Zdaj sem že velik, skoraj mož,
zato ti bom za praznik
prinesel šopek rož.

El pueblo unido, jamas sera vencido

“Združeni ljudje ne bodo nikoli premagani” so prepevali čilski delavci in kmetje ko je general Pinochet strmoglavil socialista Salvadora Allendeja, bila je tudi himna ukrajinske Oranžne revolucije. Zdaj jo posebej odločno prepevajo naše Kombinatkice. Ali nam hočejo kaj povedati?

(Mef) Če bi misel iz te čilenske revolucionarne pesmi držala, potem se nam Slovencem slabo piše. Kajti, če nam gre kaj slabo, nam gre združevanje, enotnost, še slabše. Brez zunanjega sovražnika smo tako lepo razbiti, da lahko z nami počnejo kar hočejo. Pravzaprav smo Slovenci sami sebi največji sovražnik, ki povzroča vsega uporablja še partizansko, diverzantsko obliko bojevanja, ki je dokazano najuspešnejša. Pravzaprav niti vemo ne, kdaj prileti kakšna granatica ali osamljen strel kakšnega ostrostrelca iz onega ali drugega tabora in zadene nič hudega slutečega, ki je pogledal iz rova.

In, kot je v vsakem spopadu že običaj, potegnejo ta kratko nič hudega sluteči, nedolžni ljudje, ki postanejo takoiimenovana kolateralna škoda. Dovolj je, da nisi na pravi strani, ko bi moral biti, pa si že odpisan kader. In v tej raboti ni ne levih in ne desnih, ni ne demokratov ne konzervativcev.

Menda so esdejevski funkcionarji zamerili Borutu Pahorju, ker ni dovolj poskrbel za zaposlitev mladih strankarskih kadrov, dokler je še bil predsednik vlade. In se jim to, kljub levičarstvu, zdi nekaj povsem normalnega. Tako kot se bo zdelo janševim normalno, da zaposlijo svoje kadre.

In isto se dogaja na lokalni ravni, tudi v naši občini, za povrh celo javno in deklarativno. Postalo je nekaj samoumevnega in mnogi razumejo strankarstvo kot pot do službe v javnem sektorju.

Kombinatke pa ne. Vse bolj glasno prepevajo, da združenih ljudi nihče ne bo premagal. Toda, kdo so ti ljudje in, kako naj se združimo, če smo razslojeni vertikalno in ne horizontalno. Če so desni od kmeta do bogataša in levi od delavca do kapitalista. Za revolucijo se mora zgoditi horizontalno razslojevanje na izkoriščane in izkoriščevalce. V resnici se je že zgodilo, le da se tega nočemo zavedati.

Pridih sezone

Po hladnih dnevih je tudi v Izoli zadišalo po pomladi in po prvih turistih. Osvežili so se hoteli, na Sončnem pa smo dobili še eno tipsko teraso. Razpletel se je namreč spor lastnikov treh objektov in zdaj bo tudi Bariera dobila fiksno streho nad teraso, terasa ob morju pa bo tudi naredila svoje.

Izokartice za naročnike

Do konca tega tedna bodo vsi naročniki, ki so že poravnali naročnino za letošnje prvo polletje prejeli nove Izokartice. Dela so v teku.

WWW.NAKUPI.NET

BANKA KOPER

Boste postali naš naročnik?

040 211 434 / 05 64 00 010

tajnistvo@mandrac.si

uredništvo: Mandrač, Veliki trg 1, 6310 Izola

Pisma iz metropole

Vsak resen regijski časopis ima dopisnika v glavnem mestu. In ga imamo tudi mi. Že res, da je vsak vikend "doma" v Izoli a vendarle. Zoran Odič je upokojeni a ne odpisani novinar z veliko začetnico. Tisti, starega kova. Vsakih 14 dni za Mandrač razmišlja o življenju tam in o življenju nasploh, o dogodkih v glavnem mestu in o posledicah teh dogodkov za naše kraje in ljudi. Pazljivo branje vam želimo. Avtor kolumne izraža svoje mnenje, ki ni nujno enako mnenju uredništva.

Opera Metropolitana

piše: Zoran Odič (za Izolane Zoki)

HRABROST REČI NE

»Hrabrost reči NE« je moto japonskega humanitarnega gibanja Senri no michi, ki je začelo delovati 4. februarja 2011. Zbiralo je pomoč japonskim nesrečnikom, ki jih je februarja lani zadel potres, pa katastrofalni tsunami, da bi vse kulminiralo marca lani s tragedijo v Fukushima.

Hrabrost reči ne zlu, ki je, posredno ali neposredno, direktno ali indirektno, zavestno ali zavestno proizvod človekovega delovanja ali mišljenja, je gibanje prikazalo s fotografijo iz davnega leta 1936 preteklega stoletja. Posneta je bila v Hamburgu. V hamburški ladjedelnici so takrat splovili veliko ladjo Blohm & Voss. Dogodku so prisostvovali povabljeni gosti, delavci ladjedelnice, ki so ladjo naredili in - Fuehrer. Vsi so se dvignili in pozdravili Vodjo, zapeli najlepše nacistične, od Horst Wessel Lied do Deutschland uber alles in vsi so stali in držali iztegnjeno desnico, v pozdrav največjemu med velikimi, Adolfu Hitlerju.

Vse so posneli, zabeležili in arhivirali, saj bo Reich trajal tisoč let, pa naj se ve kako se je začelo. In prav eno takrat posnetih fotografij je za svoj simbol vzelo gibanje Senri no michi v akciji z motom »Hrabrost reči NE«. Na fotografiji, med stotinjo ljudi, ki stojijo z roko iztegnjeno v nacistični pozdrav, samo eden sedi z rokami prekrizanimi na prsih.

Fotografijo je v svet prenesel Facebook, Fasena, informativna stran koncentracijskega taborišča Auschwitz, jo je naslovila: Hrabrost. Možakar s prekrizanimi rokami med nacističnim pozdravom je August Landmasser. Bil je član nacistične stranke od leta 1930. Potem se je leta 1935 poročil z Irmo Eckler. Stara je bila 23 let in je bila bitje z napako. Bila je Židinja. Partei-kameradi od Augusta Landmassera zahtevajo ločitev, ker »žali in sramoti raso« a delavec iz hamburške ladjedelnice jih zavrne. Z Irmo živita skupaj še naprej, rodita se jima dve deklici, Ingrid in Irene. Potem August in Irma končata v koncentracijskem taborišču, deklici pa v sirotišnici. Ingrid je na fotografiji prepoznala očeta in napisala knjigo o »družini, ki jo je raztrgala nacistična Nemčija.«

August Landmasser je 72 let po smrti (umrl je v taborišču leta 1941) postal simbol hrabrosti, na Japonskem in v Ameriki. Samo v Evropi hrabrosti, da bi rekli NE, še ne premoremo. Nacistične, desničarske, neofašistične stranke se razraščajo in so že parlamentarne stranke od skandinavske demokracije, do Francije, Italije, Avstrije, Madžarske, Slovaške, Nizozemske, Belgije..., da o Sloveniji ne govorimo.

Kdo bo prvi izrekel NE?

NAMESTO KOREKCIJE

TAKO TO DELAMO V IZOLI...

V Mandraču (četrek, 1. marec 2012) ste lahko prebrali povzetek razgovora med podpisanim in novinarjem Mandrača, ki je bil opremljen s pomenljivim naslovom: Ljudje smo oblasti preprosto odveč. Z naslovom se popolnoma strinjam, vendar menim, da je treba bralce kljub temu seznaniti z nekaterimi, v članku neomenjenimi dejstvi, sicer lahko kdo vsebino mojih izjav označi za neutemeljeno "nerganje".

Že takoj v začetku moram poudariti, da oklevanje občinske oblasti pri uvajanju in uporabi evropsko primerljivih metod načrtovanja proračuna ni tako kritično za občino, kot je to vztrajanje pri uporabi časa in okoliščinam povsem neprimernih metod in tehnik načrtovanja, odločanja in vodenja občine, značilnih za neke druge čase in druge okoliščine iz petdesetih let prejšnjega stoletja.

V Uradnih objavah občine Izola (št. 1, Izola, 26. januar 2012) smo lahko občani prebrali razglas župana mag. Igorja Kolenca o Odloku o proračunu občine Izola za leto 2012. V tekstu srečamo pojme kot so **proračunska reforma, programska in ekonomska klasifikacija**. Kakšen je namen omenjanja teh pojmov, mi ni znano.

Kdor vsaj v obrisih pozna načela proračunske reforme ve, da je eno od bistvenih načel ta, da morajo biti s proračunom jasno določeni merljivi cilji in nameni proračunske porabe, prav tako kot pričakovani rezultati te porabe v korist občank in občanov (takoimenovani logični okvir). Temeljni cilji te reforme so zagotoviti odgovore na tri ključna vprašanja javne porabe: **Kdo (katere institucije) uporabljajo proračunska sredstva (institucionalna klasifikacija)? Kako jih uporabljajo oziroma kaj se plačuje iz javnih sredstev (ekonomska klasifikacija)? Za kaj se porablja javna sredstva (programska klasifikacija)?** Javnofinančni prejemki in izdatki so z namenom poenotenega iskanja odgovorov na navedena vprašanja strukturirani preko Klasifikacije javnofinančnih prejemkov in izdatkov (funkcionalna klasifikacija po modelu COFOG). O tem je govora, ko omenjamo proračunsko reformo.

Kako se to konkretno odraža v izolskem proračunu?

V rubriki pod kontom 40 preberemo, da načrtuje občina Izola tekoče odhodke (plače in drugi izdatki zaposlenim, prispevki za socialno varnost, izdatki za blago in storitve, plačila domačih obresti in rezerve) v višini 7.157.667 Eur. To ni malo denarja!

V kolikor bi se res želeli poslužiti načel proračunske reforme, bi župan oziroma občinska uprava morali v proračunu podati naslednje odgovore:

1. Katere probleme občank in občanov (občine) nameravajo organi občine in občinske uprave razrešiti za ceno 7.157.667 Eur davkoplačevalskega denarja?
2. Katere učinke nameravajo organi občine in občinske uprave kot neposredni uporabniki navedenih sredstev doseči v smislu reševanja problemov občank in občanov (občine)?
3. S katerimi kazalci (merili, metodami!) bomo merili učinke in rezultate?

In tako naprej za vseh načrtovanih 23.640.164 Eur proračunskih odhodkov. Jasna, nedvoumna vprašanja.

Kje v proračunskih dokumentih lahko najdemo jasne, s klasifikacijami usklajene odgovore na navedena vprašanja? Kje so predvsem merila, metode merjenja učinkov? Ali oblast res ne priznava drugega, kot argument moči? Skratka, kaj bomo občani in občanke pridobili (vsi, ne le posamezniki), ko bo ves ta denar porabljen in bomo odgovore iskali v zaključnih poročilih?

Ker teh in takšnih odgovorov občani in občanke v obsežnih, vendar ne-transparentnih dokumentih, ki jih objavlja oblast, ne najdemo, je težko verjeti, da oblast s svojim predlogom zasleduje cilje proračunske reforme. Ali pa zasleduje oblast nam občanom in občankam neke skrite, le izbrancem znane, drugačne cilje in rezultate?

Ni še tako dolgo, kar smo lahko v medijih prebrali diagnozo župana, "da Izola umira na obroke". Tega cilja do sedaj nismo zasledili v nobenem od proračunov v Izoli, žal pa rezultate tega občutimo vsak dan. In to je jasen kazalec neučinkovitosti in neustreznosti, od občanov odmaknjenega načina proračunskega načrtovanja! Proračunska reforma naj bi omejila tovrstne zablode in drage nesmisle!

mag. Mitja Podgornik

MANDRAČ je tednik Izolanov

Naslov: Veliki trg 1, 6310 Izola, TRR: 1010 0002 9046 354

tel. 05/ 640 00 10, fax. 05/ 640 00 15,

elektronski naslov: <http://www.mandrac.si>;

email: urednistvo@mandrac.si

Odgovorni urednik: Aljoša Mislej

Uredništvo: Aljoša Mislej, Marjan Motoh (karikaturist) Drago Mislej, Davorin Marc, Primož Mislej (foto)

tehnični urednik: Davorin Marc email: sektor.tehnika@mandrac.si

Tednik izhaja v nakladi 2000 izvodov, cena 1,20 EUR. / Polletna naročnina: 29 EURO.

Založnik: GRAFFIT LINE d.o.o., Izola; tel. 05/ 640 0010 / Prelom: Graffit Line

Vpis v razvid medijev Ministrstva za kulturo RS, pod zaporedno številko 522.

Kdo bo dobil delo na Centru

Direktor Centra za kulturo, šport in prireditve, Boris Požar, odhaja v pokoj, skoraj dve leti pred koncem mandata. O kandidatih za njegovega naslednika se nič ne ve.

Komisija za mandatna vprašanja, volitve in imenovanja ni imela veliko dvomov glede odhoda dosedanjega direktorja Centra, saj so dobili pojasnilo, da odhaja na lastno željo zaradi upokojitve.

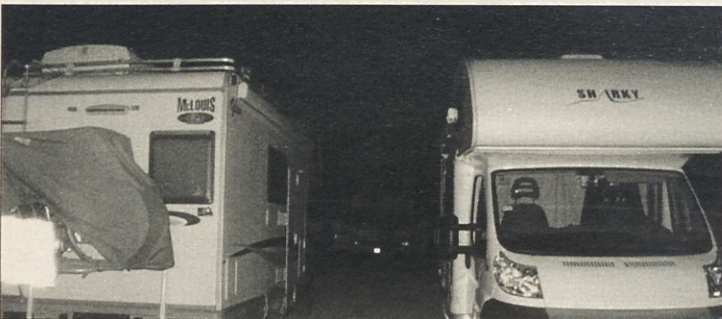
Seveda je to povsem mogoče, čeprav je res, da se je položaj Centra in njegovega direktorja, s spremembo oblasti, precej zamajal, slišati je bilo celo pobude o ukinitvi Centra in končno si je Občina omislila tudi anketo, ki so jo izvedli med športnimi društvi o tem, kako ocenjujejo delo Centra. Rezultati jim verjetno niso bili pogodu, saj je večina društev menila, da je Center potreben in da je treba le izboljšati njegovo delo in organiziranost.

Suverenost Centra je bila zamajana tudi s prenosom organiziranja različnih prireditev na turistično organizacijo in če dodamo še poskuse zmanjševanja sredstev, ki so jih lani športniki odbili s pomočjo Športne zveze, je jasno, da pogoji za delo, tudi direktorja, niso bili optimalni.

Ceprav se v takih primerih zgodaj začnejo pogovori o tem, kdo bo nasledil odhajajočega direktorja, je tokrat teh govoric zelo malo, poleg nekaterih znanih imen, ki pa ne izpolnjujejo formalnih pogojev, je zelo verjetno, da bo pot tja vodila koga iz županovih kadrov. Seveda pa ne bo šlo brez razpisa, za katerega je potrebnega kar nekaj časa, za povrh pa odhajajočemu direktorju pripada še letošnji dopust, kar pomeni, da se lahko poslovi še preden bo imenovan novi direktor. In to ravno sredi obdobja največjih prireditev.

Zapletov pa še ni konec, saj

D.M.

Za več reda na vstopu v Izolo

Izvedeli smo, da se Komunala Izola in Kraški zidar, eden od lastnikov zemljišča pred ladjedelnico, dogovarjata o tem, kako urediti to območje, ki ga zasedajo številni avtodomi, osebni avtomobili, avtobusi in celo tovarnjaki, vmes pa so tudi nekateri odsluženi avtomobili. Občinski redarji na "tujem" zemljišču pač ne morejo delati reda, zato je najbolj verjeten predlog, da bo Komunala, v dogovoru z lastniki zemljišča, območje zaprla s klasičnimi količki.

Ženske in vino v Manzioliju

Danes vabijo na prireditev Ženske in vino, ki se letos odvija že šestič. Organizatorja večera sta Cantina vinicola Zaro in Italijanska samoupravna narodna skupnost Izola. Na dražbi bo 200 steklenic cabernet savignona 2009, vino, ki ga je komisija žensk izbrala v letu 2011. Karton s šestimi steklenicami bo prodan za 60 evr. Dobiček iz dražbe bo namenjen Društvu za boj proti raku, katerega predsednica je dr. Jadranka Vrh Jermančič, ki je v letošnjem letu dobila nagrado kot Osebnost Primorske. Vljudno vabljeni na sodelovanje ob 19.00 v Manziolijevi palači v Izoli.

Volitve in Dan žena

Člane DI Izola vabimo 10.3.2012 na VOLITVE v ORGANIZACIJSKE ODBORE društva in praznovanje dneva žena v hotel Delfin. Predvsem zaradi VOLITEV vas pričakujemo v čim večjem številu.

Gremo na Štajersko

Za prijatelje Izole organiziramo enodnevni izlet v Gornjo Radgono (Mele) in Maribor v soboto 10. marca 2012. Podrobne informacije pri Tončku na 041 807 800. Akontacijo za majski izlet (16-20) začnem pobirati prve dni marca.

Ureditve parkirišč v Livadah

V ponedeljek je javno podjetje Komunala Izola pričelo z urejanjem parkirišč ob Partizanski ulici v Izoli.

Dela, ki bodo predvidoma zaključena do konca naslednjega tedna, obsegajo obnovo betonskih tlakovcev. Drevesne korenine so namreč betonske tlakovce poškodovale do te mere, da je bilo parkiranje oteženo. Javno podjetje bo po zaključku del na parkiriščih ob Partizanski ulici podobno sanacijo izvedlo tudi na parkiriščih ulice OF.

Sanacija parkirišč ob Partizanski ulici in ulici OF je bila ob ogledu župana na terenu v decembru zabeležena kot ena izmed prioritarnih nalog, ki jih je potrebno izvesti v Krajevni skupnosti Livade.

Občina Izola

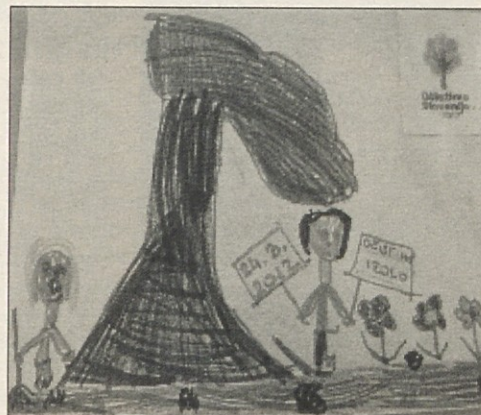

Tinetova risba bo na vabilu

Konec februarju je Komunala Izola zaključila nagradni natečaj izolskih vrtcev, s katerim se je želela približati najmlajši a hkrati pomembni skupini pri ozaveščanju o pravilnem ravnanju z odpadki. Tako so v izolskih vrtcih risali na temo Očistimo Slovenijo, nato pa so izmed prispelih risbic na Komunalni izbrali najlepšo, ki bo krasila vabila na vseslovensko akcijo staršem, sorodnikom, znancem in medijem.

Seveda je učenje o pravilnem ravnanju z odpadki bistveno lažje, če se otroci pri tem zabavajo, pri osveščanju odraslih o pomenu čistega okolja pa so otroci pomembni zato, ker so dovzetni za novosti, spoznanja pa prenašajo na starše, sorodnike, znance in prijatelje. Poleg Ekokaravane kot priprave na akcijo Očistimo Slovenijo, ki se je 3. februarja začela ravno v Izoli in v kateri so sodelovale predvsem šole, je torej februarja potekal nagradni slikarski natečaj za izolske vrtce.

Otroci so na temo Očistimo Slovenijo risali risbice in najlepšo iz vsakega vrtca poslali na Komunalo. Zmagovalna risbica avtorja Tineta Božiča z mentoricama Majo Kodarin in Karin Kozel je bila izdelana v skupini Ostržki. Poleg tega, da je bila risbica nagrajena, bo krasila tudi vabila na vseslovensko akcijo v Izoli.

Oljke so združile našo družino

Mirjana Klodič iz Družinske kmetije Olea iz Izole pravi, da dela po 15 in tudi več ur na dan, vendar se ji to ne zdi nič posebnega, saj enako delata tudi soproj in hčerka. Čeprav opravljajo po več služb naenkrat jim v oljčniku ni nikoli težko, še posebej ko vidijo, da je vse v najlepšem redu.

Zunaj je že pozni večer, v kleti pri Klodičevih pa gori luč. Mož Marjan nekaj ureja okrog filtra za olje, z Mirjano sediva v tistem delu kleti kjer hranijo olje, vložene oljke in druge izdelke z oljkami. Temperatura je okrog 15 stopinj Celzija, v zraku je čutiti vonj pomladnega oljčnika.

- Koliko ur ima vaš dan?

- Nič več kot pri ostalih ljudeh. Delovnih pa je gotovo tudi več kot 15 ur dnevno. Vstajam ob šestih, grem v službo, po službi, ki se včasih zavleče tja do srede popoldneva pa sledi drugi del dneva v povezavi z oljkami, češnjami, figami ... Zaposlena sem na SGS v Kopru, to je kontrolna hiša za kontrolo različnih proizvodov in jaz vodim koprsko enoto. Kontroliramo vse, od avtomobilov do nafte in rudnin, tako da je kontrola že del mojega razmišljanja, tudi pri teh naših domačih izdelkih.

- Na koncu dneva ste verjetno zelo utrujeni ...

- Moram priznati, da oljčnika in dela s tem v zvezi ne jemljem kot klasično delo, razen ob špicah, ko je treba res zavihat rokave. Tisto, ko obrezujemo oljke ali vzemo češnje, opazujemo za oljčno muho, preverjamo zrelost sadežev in čistimo okrog dreves, tega ne jemljem kot delo ampak bolj kot rekreacijo. Pravimo, da gremo namesto na sprehod raje v oljčnik.

- Oljke imate tukaj, nad Izolo

- Imamo jih na Mali sevi, v Kosterlagu, v Strunjanski dolini in najbolj oddaljene so na Valeti.

- Bi lahko živeli zgolj od oljk?

- Lahko bi, če bi imeli zadostno število oljk in pridelali dovolj olja, potem bi lahko živeli zgolj od tega. Vendar pa mislim, da imamo v Sloveniji samo enega poklicnega oljkarja. Vanja Dujc se ukvarja samo z oljkami.

- Koliko oljk bi morali imeti?

- Težko ocenim. Naše oljke so mlade, stare največ devet let in so še v fazi pridobivanja na rodnosti. Mislim pa, da bi se dalo s kakšnimi 1.500 oljkami, starimi okrog 20 let kar normalno živeti.

- Seveda je treba imeti ustrezno znanje.

- Danes brez tega ni mogoče imeti dobrega pridelka in izdelka. Zelo pomembno je, kdaj so oljke ravno prav zrele in takrat je treba pač organizirati pravo delovno akcijo. Časa namreč ni veliko, Morda lahko zamudiš dva ali tri dni, več pa ne.

- Kako ugotavljate, kdaj je pravi čas za pobiranje oljk?

- Ena od možnosti je laboratorij, kjer ugotovijo sestavo in približno definirajo čas obiranja. Svetovalne službe pač to počnejo v laboratoriju, mi pa si pomagamo tudi na star način in sicer tako, da se oljka vzame v roke, se jo stisne med dlani in pomečka. Če je lomljiva še ni čisto zrela, če pa je kremasta in ni več lomljiva je pravi čas za obiranje. Pri črnih oljkah pa se odstrani kožica in preveri kako globoko je prišla rdeča barva v sad. Ne sme biti preveč od povrhnice in ko oljko še stisnemo v dlani in ugotovimo, da je dovolj kremasta je pravi čas.

- Kje ste dobili največ znanja?

- Pri nas nimamo kakšne posebne tradicije. Res je da so naši starši in stari starši imeli oljke a so olje delali na stari način. Takrat so vsi začeli pobirati okrog 29. novembra, neglede na to, kaj se je pred tem dogajalo z oljkami. Mi pa smo se učili na novo, pri naši svetovalni službi pa tudi v Italiji. Predvsem pa smo poslušali in opazovali tiste, ki imajo ta znanja.

- Eni imajo družinsko podjetje vi pa družinsko kmetijo.

- Začelo se je takrat, ko sem še hodila v službo v Ljubljano. Takrat smo bili cel teden nekako raztepeni naokoli in smo se dogovorili,

da moramo biti vsaj za vikend bolj supaj in to po možnosti, v naravi. Tako se je rodila ideja o oljčniku in ko smo posadili prve nas je zagrabilo in smo posadili nove in tako naprej, vse do danes, ko imamo 950 dreves. In ker to ni več le zabava smo si tudi razdelili delo, oziroma, se je delo razdelilo med nas. Mož Milan, ki je strojnik, skrbi za mehanizacijo in strojna dela v oljčniku, hčerka Martina je vir novega znanja, saj je doštudirala agronomijo in zdaj dela magisterij iz agronomije, jaz pa sem po poklicu univerzitetni diplomirani inženir prometne tehnologije in na podiplomskem študiju prava, zato skrbim za kakovost in trženje naših izdelkov.

- Ste tudi ekološka kmetija. Kaj to pomeni?

- Ekološko kmetovanje se začne v glavi. Sam moraš biti prepričan v to, verjeti moraš v to idejo, zaradi sebe in drugih in zaradi narave. Drugi pa ti priznajo, da si ekološki kmet z dodelitvijo certifikata. V naši zakonodaji to pomeni, da moraš biti tri leta v preusmeritvenem obdobju, ko si spremljan s strani certifikacijskega organa in če ugotovijo, da delaš po pravilih, ki jih je predpisala Evropska unija, Slovenija pa sprejela, dobiš četrto leto certifikat. Če pa ugotovijo kakšno nepravilnost pa to traja dokler je ne odpraviš. Mi smo certifikat dobili lani.

- Prinaša to kakšno dodano vrednost?

- Mislim, da v slovenskem prostoru še nismo dovolj osveščeni in ne znamo dovolj ceniti tega, nit proizvajalci in niti kupci. Prodajalci bi ljudi morali ozaveščati o pomenu in o preverjanju ekološkega pridobivanja hrane, kupec pa mora vedeti, kateri izdelek je res ekološki. Vsakomur povem, naj bo pozoren na to, da ima ekološki izdelek znak Evropske unije, zelen listek iz zvezdic in napis SI EKO ter registrsko številko.

Vsi ostali napisi, kot naprimer Bio in podobno, brez omenjenega znaka, nič ne pomenijo.

- Kmalu bo tukaj letina vašega drugega pridelka.

- Res je. Imamo tudi češnje ki bodo vsak čas cvetele, poleg njih pa še nekaj fig, žižole in nekaj malega kakijev. Nekaj teh sadežev prodamo v nepredelani obliki, nekaj pa tudi v predelani. Oljke so vse v predelani obliki, od ekstra deviškega oljčnega olja z zaščitnim označbo porekla Slovenske Istre do razgrenjenih namiznih oljk, ki jih vložimo v naše oljčno olje. Pri češnjah smo le primarni proizvajalci, kar pomeni, da jih prodajamo na trg, le zase včasih skuhamo nekaj češnjevkega žganja. Tudi fige v prvem in drugem rodu približno polovično prodamo na trg kot sadeže, drugi del pa posušimo in iz tega naredimo figove hlebčke po stari šavirski recepturi ali pa jih shranimo v aromatizirano oljčno olje. To je tisti naš poseben izdelek, ki je bil tudi nagrajen kot izolski suvenir.

- Kdo kuha pri vas doma?

- Jaz zelo rada kuham in, seveda, uporabljam veliko oljčnega olja. Pač, glede na to, katero kam sodi. K ribam gre nežno olje, k mesu pa bolj močno, grenko, pikantno, pač odvisno od mesa. Če imamo plavo ribo pa obvezno uporabim naše olje Izolan, ki je močnejše od ostalih.

- Uporabljate kdaj tudi bučno ali kakšno drugo olje?

- Seveda, ampak tako kot v primeru oljčnega olja uporabljam tisto olje, ki je narejeno iz surovih koščic, hladno stiskano. Seveda je takšno olje precej dražje. Uporabljam pa tudi orehovo in konoplino olje. Orehovo je, naprimer, dobro za hujšanje, če ga spijemo žlico ali dve pred obrokom hrane, saj pomaga pri razgrajevanju hrane. Sicer pa jaz, vsako jutro, namesto kapučina, najprej spijem žlico pikantnega oljčnega olja, ki zaščiti želodčno sluznico. In potem se nov dan lahko začne.

D.M.

Zasloveli smo s pasjimi drekcami

Konec prejšnjega tedna je Izola le dočakala svoj medijski trenutek. Skoraj vse televizije in časopisi so se namreč razpisali o tem, kako bomo v Izoli odslej resno nadzorovali ali lastniki psov poskubijo za higieno psov in mesta. Odlok je star že desetletje.

Ves ta medijski pomp je po malem spominjal na nedavno burjo ob kateri so Ajdovci pripovedovali, da je burja pri njih pač običajen pojav, slovenski novinarji pa so jo hoteli spremeniti v novo ledeno dobo.

Občina Izola je namreč že leta 1992 dobila Odlok o registraciji, cepljenju, označevanju in reji psov ter o postopku z neregistriranimi in necepljenimi psi v Občini Izola, ki je bil leta 1997 dopolnjen in določa med drugim tudi naslednje:

Lastnik psa je dolžan skrbeti, da se pes ne giblje brez nadzora, da ne ogroža ljudi in drugih živali, da ne onesnažuje okolja ter plava v akvatorijih urejenih plaž in pristanišč.

Lastnik ne sme voditi psa na otroška igrišča, peskovnike ali na plaže ter mu mora preprečiti opravljanje potrebe na tih površinah.

Lastnik mora imeti v času vodenja psa pri sebi priporočilno za odstranjevanje iztrebkov. V primeru, da pes opravi potrebo na javni površini, mora imetnik psa iztrebke odstraniti z javne površine in jih odvreči v za to primerno posodo (smetnjak). Po ulicah in drugih odprtih javnih prostorih se sme voditi psa samo na vrvi, popadljivi psi pa morajo nositi tudi nagobčnik.

Leta 2011 je bil odlok še enkrat dopolnjen, vendar je šlo v tem primeru le za pretvorbo tolarjev v eure, vsa ostala določila so ostala nespremenjena.

Kaj je torej novega?

Edina novost informacije, ki je Izolo uvrstila v medije je dejansko napoved, da bo občinsko redarstvo začelo izvajati ukrepe, ki so določeni v omenjenem odloku.

Doslej so bili občinski redarji namreč precej razumevali do lastnikov psov, saj v teh enajstih letih verjetno niso napisali niti deset kazni zaradi tovrstnega prekrška, čeprav so občani in turisti marsikdaj imeli veliko pripomb na račun pasjih iztrebkov po naših ulicah. Seveda kaznovanje ni preprosto takrat, ko se pes sam sprehaja po mestu in okolici in redarji nimajo prav veliko možnosti, da bi psa prijeli in na ta način prišli do gospodarja.

Res pa je tudi, da se je kultura lastnikov psov bistveno izboljšala in danes je takoimenovanih uličnih psov komaj za vzorec, tudi iztrebkov je po mestu bistveno manj, čeprav še vedno preveč.

Domačini smo vzorni

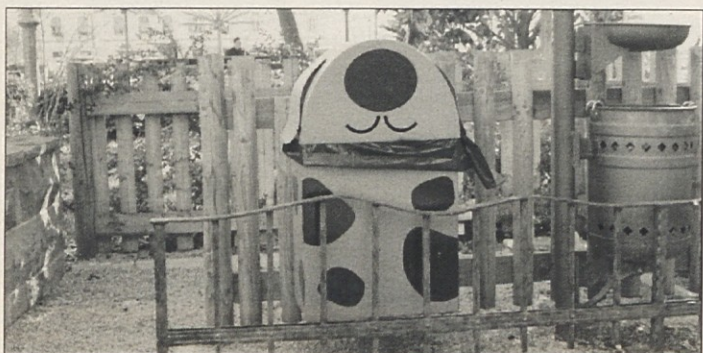
Zanimivo je, da so ankete, ki so jih, v zvezi s tem medijskim dogodkom, posneli televizijski novinarji, pokazale, da so domačini opremljeni s priborom za odstranjevanje iztrebkov, medtem ko so se gostje in turisti kar malo čudili takšni "ostri" pasji zakonodaji.

Prepričani smo, da bodo domači lastniki psov ravnali v skladu z odlokom in zdravo pametjo ter osnovnimi higienimi načeli in da res ne bo treba pretiravati s kakšnimi stoevrskimi kaznimi za tistega lastnika psa, ki ne bo imel vrečke v žepu.

Vsaj dve vprašanji

Seveda pa lastnike psov, v občini Izola jih je menda več kot 1.600, tudi zanima, kje bodo lahko sprehajali svoje pse oziroma, kje jih bodo lahko spustili z vrvice, da se razgibajo. Vsi namreč ne morejo prehoditi pol mesta ali se povzpeti na Belveder, da bi svojem ljubljencu omogočili nekaj preproste rekreacije. In posebej zaskrbljeni so lastniki z okolice svetilnika, saj so dobesedno "zazidani" z znaki prepovedi prehoda s psi.

Zanimivo pa je tudi vprašanje glede ekološkosti spravljavanja iztrebkov v plastične vrečke, ki so bistveno manj razgradljive kot iztrebki v naravi.

Izola je lahko za vzor

Takšna medijska pozornost ob napovedi večje kontrole nad lastniki psov v Izoli pravzaprav preseneča, saj je Izola, na tem področju, pred mnogimi slovenskimi občinami. Imamo namreč lepo število stojal z vrečkami za živalske iztrebke, imamo kar nekaj pasjih večerjev, ki se jih morajo psi še navaditi, tudi posod za vodo je kar nekaj in zdaj bo Jagodje dobilo tudi sprehajališče za pse.

Zaostajamo le pri dovoljenjih za vstop v trgovine s psom. V sosednjem Trstu je to marsikje dovoljeno, pri nas pa takorekoč nikjer. Morda je prav tako, praktično pa včasih tudi ni.

Pasji "nenujni primer"

Večina ljudi ima v svojem domu hišnega ljubljencega, ali pa so ga imeli v svojem otroštvu. Ni pomembno ali je to pes, mačka, hrček ali papagaj, te "kepice veselja" so večino časa v centru naše pozornosti. Za njih poskrbimo fizično, tako, da jih hranimo in sprehajamo, pa tudi čustveno, saj jim posvetimo veliko pozornosti in ljubezni, ki nam jih tudi oni brezpogojno vračajo.

Današnji hišni ljubljencec je skoraj povsem izgubil svojo prvotno vlogo čuvaja, saj nemalokrat zapolni praznino v naših srcih. Če pa nanje vendarle pozabimo takoj pristopi v pomoč zakonodaja z vedno novimi zahtevami. Včasih pa se le zgodi, da v nekaterih situacijah le ne znamo ukrepati. Seveda takrat pričakujemo pomoč institucij, ki so za to izučene in plačane in imajo svoje pristojnosti in upam, odgovornosti. Prevzame pa te občutek jeze, razočaranja in žalosti, ko ugotoviš, da v bistvu ni tako.

V nedeljo zvečer sem se po Oktobrski ulici v Izoli sprehajala s svojo (sterilizirano) psičko, ko nas je dohitel mlad nemški ovčar. Pes je bil urejen in prijazen in se je začel igrati z mojo psičko. Sprehod smo nadaljevale in kuža nam je kar sledil. Počakali sva v upanju, da se bo napotil domov, njemu pa se ni nikamor mudilo. Pospremili sva ga nazaj do Oktobrske ulice v upanju, da bo tam kdo, ki ga pogreša. Zaradi pozne ure je bila cesta prazna, nekaj lastnikov, ki so sprehajali svoje pse pa ga žal niso poznali. Odločila sem se, da bom poklicala tiste, ki naj bi bili dolžni v takem primeru ukrepati in pomagati. Najprej sem poklicala svojega veterinarja, ki žal ni bil dosegljiv. Medtem sem psa odpeljala v svoje stanovanje, kjer se je na kavču lepo razkomotil. Zadevo sem nujno morala rešiti, saj imam doma še druge domače živali, ki se s tujim psom verjetno ne bi najbolje razumele. Poklicala sem dežurnega veterinarja v Koper, ta pa mi je rekel, da to ni urgenten primer, da oni izgubljenčkov ne sprejemajo. Dodal je še, naj pokličem informacije in si priskrbim telefonsko številko Obalnega Društva Proti Mučenju živali.

Vprašala sem ga, ali ga lahko vsaj pogleda (seveda na moje stroške) in preveri ali ima čip, veterinar pa mi je zabrusil, da ob takšni uri zagotovo ne! Še dobro, da nekateri pravijo, da vprašati ni greh. Poklicala sem še Obalno društvo proti mučenju živali in razložila situacijo. Tudi oni so mi povedali, da žival ni nujen primer. Če pes ne hodi po cesti ali na cesti in ni veliko prometa ga ne morejo prevzeti. Razložila sem jim, da je pes sam in da noče domov in da sam po cesti ne hodi le zato, ker se je zatekel k meni, a ni pomagalo. Deležna sem bila le nasveta, kako naj psa splašim, da se bo odstranil. Strokovno so mi povedali, da se psi v tem obdobju gonijo in naj mu naredim "pššš pššš" pa bo že šel sam domov! V obupu sem poklicala še na policijo v upanju za kašen koristen nasvet, a mi je policist le povedal, da niso zadolženi za take primere in če želimo psa prijaviti lahko le pokličemo Obalno društvo proti mučenju živali. Nato sem poklicala še Center za zaščito in reševanje, ampak mi tudi oni, v tem primeru, niso znali pomagati.

Ker psa nisem mogla kar tako pustiti na cesti, saj bi se njemu, ali pa drugim lahko kaj zgodilo, sva mu s fantom pripravila prenočišče pri nas doma. Naslednje jutro sem ga takoj odpeljala k svojemu veterinarju, da ugotovimo, ali je čipiran in tako najdemo lastnika. Na srečo je elektronska naprava prebrala čip, ki pa, kot da bi se vse zarotilo proti njemu in nam, ni bil vpisan v register. Obupana sva se z veterinarjem dogovorila, da pokličeva vse obalne veterinarske ambulante, saj, če je pes čipiran, mora veterinar imeti njegovo kartoteko. K sreči se je zadeva dobro končala, saj je gospa, ki je bila takrat pri veterinarju, psa slučajno prepoznala in poklicala lastnika. Izkušnja pa nam je pokazala, kako bi, zaradi brezbriznosti nekaterih, ki menda skrbijo za takšne živali, nenujen primer lahko postal nujen, ob morebitni nesreči, če bi psa pustila tavati naokoli, pa tudi tragičen.

Chiara (Naslov v uredništvu)

Izola ni samo turističen kraj

Prejšnji teden smo objavili prispevek o nekaterih dejavnostih, ki se dogajajo v izolski obrtni coni, saj je vidljivost le teh razmeroma skromna. Signalizacije ni, kakšnega kataloga, ki bi jih lahko predstavil, pa prav tako ne. In prepričani smo, da bi komu celo prav prišel. Menda pa ne bomo preživeli samo in izključno od turizma?

Pred enim tednom smo objavili zapis o nekaterih dejavnostih, ki se izvajajo na skrajno južnem delu obrtne cone. Našli smo, med drugim, jadrarno, proizvodnjo javne razsvetljave in celo pravo tovarno čokolade. Tokrat smo se odpravili nekoliko nižje, kjer nas je, tako kot prejšnji teden, kaj se proizvaja in kako.

V podjetju Bount proizvajajo tekstil za hišno uporabo, torej prte, prešite odeje, vzglavnike, posteljnino, skratka vse, kar je potrebno za kuhinjo in spanje, oziroma, vse, kar niso oblačila. "Nimamo več trgovine, ker se pač ni obneslo, tako da trenutno imamo samo proizvodnjo. Zalagamo večje trgovske centre, imamo svojo blagovno znamko ter licenčne izdelke, recimo Disneya in Smrkce." so nam povedali.

Kriza, pravijo, je prisotna tudi v tekstilni industriji, manj pa je opazna pri licenčnih izdelkih.

"Krizi navkljub ljudje otrokom

V podjetju Anthron "izdelujejo" varnost na višini.

"Recesija se pozna tudi na našem področju, saj je vsekakor kakšnih 30 do 40 odstotkov manj dela, kot ga je bilo pred dvema letoma. Na srečo veliko delamo s stalnimi strankami, ki sodelujejo s podjetji v tujini, tako da je en segment strank ostal nedotaknjen."

"A ne za dolgo, saj bomo celotno dejavnost prekvalificirali v Delta d.o.o." je povedal Dušan Bačar.

Čeprav bodo usluge, ki jih podjetje nudi, enake. "Sicer pa se sistem dela pri servisiranju računalnikov in elektronike nasploh hudo spreminja. Danes večina naprav stane manj, kot bi nas stalo servisiranje iste naprave. Vzemimo naprimer tiskalnice, ki jih dobimo nove s kartušami vred za 40 evrov. Koliko bi lahko računali servisiranje pokvarjene naprave?" pravi Bačar. Kar je skoraj paradoksalno v času recesije. Sicer pa imajo trenutno še največ dela z reševanjem podatkov iz okvarjenih trdih diskov, kar je v času, ko je vse informatizirano, še kako dobrodošlo.

V isti ulici imata svoje prostore tudi podjetji Maservice in Anthron. Pri Maservice se ukvarjajo s kmetijskim inženiringom, prisotni pa so na celotnem območju Slovenije. "Morda bi bil najbolj zanimiv za lokalne kmetovalce naš repro program, oziroma traktorski priključki, talne zaščite in tako naprej."

Pri podjetju Maservice lahko ponosno pokažejo tudi na veliko

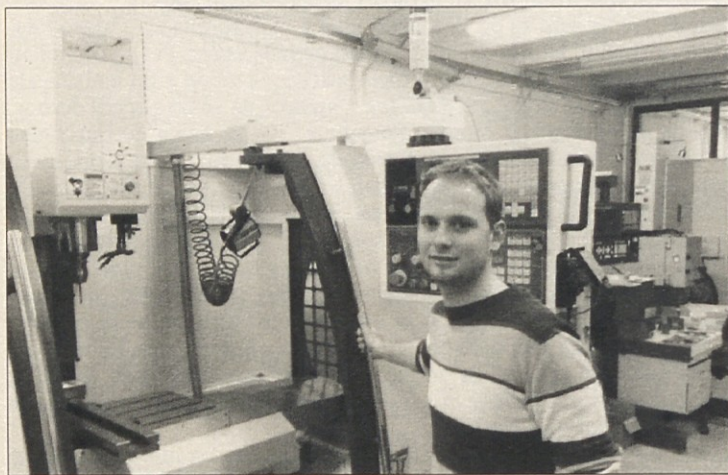
nagrad, predvsem na področju inovativnosti, njihove stroje pa na nekaterih fakultetah uporabljajo tudi kot učno gradivo. "Vsekakor smo bolj poznani drugod po Sloveniji, kot pa v domačem kraju." Kar je skupno večini podjetji, ki so dejavna na tem območju.

V Trgovski ulici smo obiskali še podjetje Anthron, kjer so se najprej pohvalili, da že pripravljajo sindikalni sprehod do tovarne čokolade nekaj ulic višje, nato pa omenili, da najbolj pogrešajo signalizacijo. "Mi smo pred leti že razmišljali o kakšni tabli, a na Občini nam je bilo rečeno, da načrtujejo enotno signalizacijo, zato smo pač počakali. A od tega še danes ni nič", nam je povedala direktorica podjetja Mojca Lorbek. Anthron je sicer priznано podjetje na področju izdelovanja izdelkov vrhne tehnike, torej pripomočkov za plezanje in reševanje ljudi. "Smo eno od petih do sedmih proizvajalcev takšnih izdelkov na svetu, saj gre za majhen trg, skoraj celotna proizvodnja pa je namenjena izvozu." Sicer je Anthron verjetno edino podjetje v obrtni coni, ki ga ni težko najti, saj se nahajajo točno pod lastnim plezalnim stolpom. "Res je, ta stolp nas je že nekajkrat rešil, a vseeno je treba strankam najprej obrazložiti kaj naj iščejo. Zdaj pa za potrebe našega učnega centra načrtujemo še nekaj dodatnih horizontalnih ploščadi. Te so namenjene drugačnemu načinu dela, recimo čiščenja oken visokih objektov." Skratka, ko se dela na višini nam lahko pri Anthronu največ pomagajo, tako z opremo, kot z nasveti oziroma tečaji.

Mojca Lorbek je sicer omenila, da imajo nekaj težav le z dvoriščem za podjetjem, kjer se v nočnih urah zbira mladina, saj jim le to nudi povsem "varno" skrivališče. "Posebej zdaj, ko je prenehala delati razsvetljava nad dvoriščem", pravi Lorbekova. To je razsvetljava, ki je del neurejenega območja, nad katerim je potarnal pred tem Dean Antončič. Mimogrede, če lastnika tega območja zanima, le eno ulico višje imamo podjetje, ki proizvaja svetilke namenjene prav takšni rabi. Kaj vse človek ugotovi ob jutranjem sprehodu.

Nadaljevanje prihodnjic

AM

Dean Antončič v obrtni coni obdeluje kovino

še vedno skušajo privoščiti, kolikor se le da. Kar se pa tiče ostalih izdelkov, predvsem posteljnine, pa je upad opazen. Dela je pač manj" so še povedali.

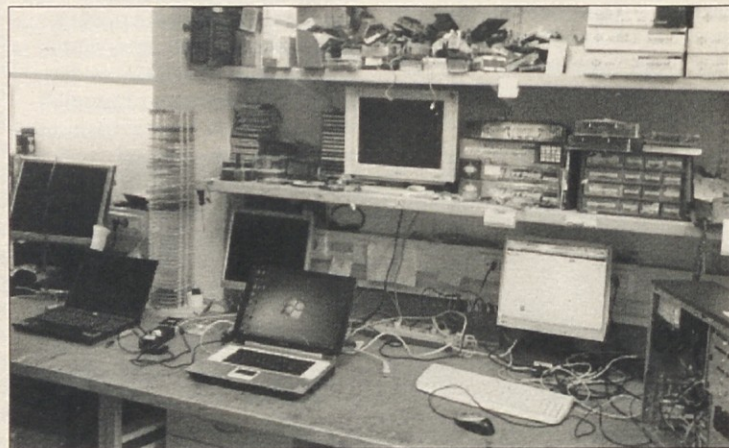
Tako kot sosedje nekoliko višje, tudi pri Bountu pogrešajo nekaj signalizacije, saj, kot pravijo, se jim prevozniki redno izgubljajo po obrtni coni.

Za razliko od skrajno južnega predela obrtne cone, je severni del Zelene ulice ostal pretežno obrtni, tako da se tukaj manj srečujejo s to problematiko, ki pa je vendarle prisotna.

Dean Antončič z družinskega podjetja Deor, kjer se ukvarjajo z obdelavo kovin na različne načine, pravi, da opaza, kako je obrt vedno manj, stanovalcev pa vedno več, za kar pa pravi, da je kriva tudi recesija.

V obrtni coni so prisotni že petnajst let, ko so prevzeli delavnico od Automatic servisa, preden so se ti preselili v Koper. "Pogrešam le nekaj več parkirišč, ki jih je vedno manj tudi zaradi Upravne enote. Poleg tega nihče ne ureja zelenja in okolice, za kar pa so nam povedali, da je v lasti Galbe in ne Občine, zato Komunala za to ni pristojna." Dean je še povedal, da pogreša občinski program za pomoč mladim obrtnikom. "Občina bi lahko v industrijski ali obrtni coni nudila kakšne obrtne delavnice, s katerimi bi spodbudila mlade obrtnike s kakšnimi nižjimi najemninami, da začnejo svojo dejavnost."

Še eno ulico nižje, v Trgovski ulici, si iste prostore delita Ecu servis in Delta d.o.o.

Reševanje navidezno izgubljenih podatkov s trdih diskov postja vedno nujnejše.

Morda mi je najlepše prav zdaj

Tako pravi Vera Jakopič, upokojena učiteljica, dolgoletna tajnica Društva upokojencev Jagodje - Dobrava in prostovoljka v programu Starejši za starejše. Redno obiskuje okrog 150 starejših občanov.

Projekt Starejši za starejše predvideva, da bi prav vse, ki so starejši od 69 let obiskali prostovoljci in v njihovem domačem okolju iz pogovora izluščili morebitne potrebe in pričakovanja. Osnovna namera je čim več starejšim čim dlje omogočiti življenje v domačem okolju. Po možnosti kar do konca. Domo vi upokojencev naj bi bili na voljo samo tistim, ki zaradi bolezni ali drugih omejitev sami ne morejo ali nočejo več biti doma.

- Glede na vaše dolgoletno delo v društvu mi vsaj vi povejte, zakaj imamo v Izoli dve društvu upokojencev.

- O ustanovitvi lastnega društva smo se, na pobudo g. Cotiča, odločili takrat, ko so Jagodje že postale dovolj velik zaselek, da imamo lahko svoje društvo, posebej zato, ker smo imeli občutek, da nas je mesto nekako potiskalo na podeželje.

- Ste že takrat prevzeli tajniška dela?

- Ne, samo prvo leto nisem bila in zdaj, zadnje leto. Tako je prav, kajti dela v društvu je veliko in ker sem jaz še vse vodila ročno, zdaj pa se vse počne z računalniki, se mi je zdelo, da je prav, da prevzamejo mlajši to delo. Sama se sicer znajdem z računalnikom internetom, elektronsko pošto in tudi igrkami, če hočete, da bi skrbela za računalniško vodenje poslovanja društva pa se mi zdi, da je prav da to prevzamejo novi ljudje.

- Katero obdobje delovanja društva vam je bilo najljubše.

- Vsa so bila zanimiva in dinamična, seveda vsako na svoj način.

- Kaj pa v vašem življenju?

- Veste, da je meni najlepše zdaj. Zdaj mi je lepo, imam možnost da grem v družbo, na izlet.

Imam svoj košček zemlje, grem na vikendico imam svoj pogled na morje imam otroke in vnuke, ki jih obožujem in res mi je zdaj najlepše. Vedno sem si želela biti v družbi, pa mi vedno ni bilo dano, zdaj pa res uživam življenje. Sem zelo odprta in sprejemem vsako družbo, se znam prilagoditi in zato mi je povsod lepo.

- Celo pri igranju taroka.

- No ja, to je bolj slučajno. Tarok je ena bolj postranskih zabav, ki sem se je naučila šele pred leti.

Imam sestre v Ljubljani in Novi Gorici in ker obe znata igrati tarok sta naučili še mene. Potem pa me je Boris Debeljak spravil sem na ta ponedeljkova srečanja tarokistov v hotelu Delfin.

- Tarok je dober za možgane ...

- Tudi sicer jim ne pustim, da se polenijo. Rada berem, sem vključena v akcijo Primorci beremo, tako da preberem kar nekaj domačih avtorjev, sicer pa imam raje klasike kot kakšne akcijske romane.

- Kaj menite o 8. marcu?

- Zame je praznik, ki ima svojo zgodovino in svoj pomen, čeprav se mi zdi, da nismo povsem uspeli v tistem zaradi česar je nastal.

D.M.

V Sloveniji to pomeni več kot 120 tisoč posameznikov z imeni in priimki, vsak s svojo zgodbo, s svojimi težavami, s svojimi radostmi, s svojimi izkušnjami in modrostjo. Lani so prostovoljci obiskali več kot 72 tisoč starejših od 69 let, ki živijo doma, vključenih pa je kar 279 društev in več kot 3.300 prostovoljcev. Med njimi je tudi Vera Jakopič, upokojena učiteljica in dolgoletna tajnica Društva upokojencev Jagodje Dobrava, ki redno obiskuje okrog 150 Izolanov in Izolanov, ki starost preživljajo doma in jim, takšna pozornost, seveda, veliko pomeni.

K pogovoru sem jo zabil pred začetkom turnirja v taroku, ki so ga v društvu pripravili v počastitev dneva žena.

- Ali sploh veste koliko let ste bili tajnica Društva upokojencev Jagodje - Dobrava?

- Seveda vem. Natanko 18 let oziroma štiri mandate in pol. Če upoštevamo, da društvo letos praznuje 20 letnico sem bila tajnica takorekoč ves čas. To pomeni, da dobro poznam vse naše člane, vem kje stanujejo in tudi zato mi je lažje sodelovati v programu Starejši za starejše. To delo tudi meni dosti prinese in zato ga res z veseljem opravljam.

V počastitev 8. marca so v DU Jagodje Dobrava pripravili tradicionalni turnir v taroku. Ali so moški prepustili zmago lepšemu spolu ni znano, vendar je slišati, da so itak boljše tudi v tem.

Belvedere
HOTELS

RESTAVRACIJA KAMIN
na Belvederju

vabi na

PLES OB DNEVU ŽENA

v soboto, 10. 03. 2012

Plesna glasba v živo s skupino
»Yesterday & Tulio Furlanič«

Informacije in rezervacije na tel.št.:
05/660 5666 oz. 041/350-360

...nudimo vam tudi
nedeljska kosila!

Veslači odganjajo burjo

ROKOMET

Ta vikend spet na Dolenjsko

Za rokometiški Istrabenz plinov Izole je prost vikend, ki je zaradi finala pokalnega tekmovanja RZS minil brez prvenstvenih dvobojev. Zadnja tekma naših fantov v rednem delu prvenstva bo tako v soboto, ko bodo v Trebnjem odigrali srečanje s Trimom.

Dvoboj vsekakor ne bo lahek, saj igra Trimo vse boljše v zadnjem času, medtem ko v tem drugem delu prvenstva našim ne gre po pričakovanjih. Trenutno je Izola na sedmem mestu in glede na tekmovalni spored in pričakovane izide bo tako tudi po tem krogu. To pomeni, da bo Izola v končnici prvenstva igrala v skupini za razvrstitev od 7. do 12. mesta, v kateri so še Jeruzalem Ormož, Ribnica, Krka in Šmartno.

Eurofest

Le še štirje meseci nas ločijo od letošnjega Eurofesta, ki tokrat praznuje okrogel jubilej. Leta 1993 je namreč Tone Barič v Izoli izpeljal prvo tovrstno prireditev, ki bo letos doživela svojo dvajseto izvedbo. V tem času je na Obalo prišlo na deset tisoč mladih in malce starejših rokometnih zanesenjakov iz skorajda vseh kontinentov, ki so ime tega evropskega rokometnega festivala ponesli na skorajda vse svetovne celine. Kljub nekoliko manjšem obisku v zadnjih letih za enkrat vse kaže, da bo 20. Eurofest – ta bo od 1. do 6. julija 2012, na Obalo znova privabil več tisoč glav množico.

Seznam prijavljenih ekip postaja namreč iz dneva v dan vse daljši in organizator se vse bolj optimistično nadeja, da bo jubilejna izvedba postregla z rekordno udeležbo. Trenutno je na seznamu blizu 130 ekip, s čimer je že presežen seštevek vseh lanskih nastopajočih moštev. Vzporedno z naraščajočim številom ekip raste tudi število držav, iz katerih prihajajo udeleženci; doslej jih je 14. Časa za prijavo je sicer še dovolj, zato bodo po pričakovanju te številke še višje. Zato organizator poziva zlasti slovenske ekipe, da se zaradi tokrat zahtevnejše organizacije prijavijo čim prej.

RIBARI

Planica 2012

Vabimo vse člane in simpatizerje na ogled smučarskih poletov in zaključek svetovnega pokala v Planici. Tekma bo v nedeljo 18. marca. Navijali bomo za naše odlične skakalce in, kot veleva tradicija, tudi za vse ostale države te oble. Odhod avtobusa izpred Stadiona ob 4. uri zjutraj. Bodite točni!!! stroški prevoze, karte in malice so: 40 eur na osebo. Prijave sprejememo v trafiki Treska. Info: 040/503-992 Mičo Prijavite se čimprej, kajti odpotujemo s polnim avtobusom navijačev, brez pokroviteljev.

Ribari press

Večji obisk je seveda spodbuden, vendar povzroča tudi večje težave pri namestitvi. Organizator ima zapolnjene že vse predvidene oz. dogovorjene kapacitete v Izoli. Zato upa, da mu bodo šli na osnovnih šolah oziroma na Občini Izola z omogočanjem dodatnih nastanitvenih zmogljivosti pri tem nekoliko bolj na roko. Smiselno bi bilo namreč kar največ udeležencev zadržati v Izoli.

Še zaradi tega, ker je Izola center dogajanja, predvsem pa jih je smotno zdržati kot potrošnike in uporabnike turističnih ter drugih storitev. Za jubilejno prireditev je načrtovan bogatejši program kot sicer, vendar je njegova izvedba pogojena s finančnimi zmožnostmi. Tokrat bo to še posebej velik finančni zalogaj, zato prireditelji upajo, da bo Občina Izola letos še bolj prisotna, bodisi z denarnim vložkom ali drugimi oblikami pomoči. Poleg same otvoritve bo letos dodatne pozornosti deležna tekma v velikem rokometu, ki jo bosta na nogometnem igrišču izvedli ekipe Švice in združeno moštvo Obale. Gre za posebnost, ki je marsikje že šla v pozabo, zato jo želijo ob letošnji izvedbi znova obuditi in dati rokometnemu turnirju še dodatno obeležje.

Skratka – v začetku julija se obeta nov športni praznik. Za izvedbo slednjega bo organizator potreboval precej prostovoljcev, zato naj se ti glede sodelovanja pozanimajo na spletni strani Eurofesta.

JADRANJE

Vasilij pred Evropskim prvenstvom v razredu finn

Vasilija na Evropskem prvenstvu razreda finn, ki se 16. marca začneja v italijanskem Scarlinu, čaka že prva priložnost, da preveri rezultate dosedanjega dela na poti do visoko zastavljenih ciljev – nastopu na Olimpijskih igrah v Londonu.

Za Vasilijem sta že dobra dva meseca treningov v Valenciji, kjer se skupaj s jadranci posadke Green Comm Racing pripravljajo na letošnjo sezono. Prvi del treningov je bil osredotočen na tehniko vožnje jadrnice, manevre in kondicijo. Vsakodnevne treninge na morju je dopnjeval še s potenjem v telovadnici in na kolesu. V tem času so prispela tudi težko pričakovana nova jadra in jambori. Tako se Vasilij v drugem delu priprav predvsem posveča nastavitvam opreme in hitrosti jadrnice, do začetka tekmovalnega dela sezone pa ga loči še dober teden trdega dela.

KEGLJANJE

Izolanke so se borile kot levinje

Po premoru so Izolska dekleta gostovala v Litiji in proti vodeči ekipi lige sicer visoko izgubile vendar prikazale dopadljivo igro. Domačinke so jih z lasnim rekordom kegljišča premagale 3417:3237 oziroma 7:1.

REZULTATI:

LITVIJA 3417 : IZOLA 3237 7:1
Planinšek 548 : Stegovec 547 1:0
Kokalj V. 578 : Stankovič 544 1:0
Pušenjak 544:Černelič M.550 0:1
Prašnikar 576 : Mlač 550 1:0
Kokalj S. 601 : Mhelič 521 1:0
Ivančič 570 : Gregorič L. 5251:0
LESTVICA po 11.krogu:
1: Litija 20, 2. Pivka 19, 3. Medvode 11, 4. Trebnje 10, 5. Kočevje 10, 6. IZOLA 9, 7. ETA 7, 8. Slavija brez točk;
Kod da prekinitev lige negativno vplivajo na izolsko moško ekip, saj kot po pravilu izgubijo tekmo. Poraz je tokrat še bolj boleč saj je bil na domačem kegljišču proti ekipi, ki so jo jeseni premagali. Domačini so tekmo izgubili zardi povprečne igre vseh igralcev, slabše pa sta z igrala Mars 551 in Knežević 539 p. kegljev.

REZULTATI:

IZOLA 3439:KI Šk.Loka 3454 3:5
Vovk 588 : Soklič 581 1:0
Širca 587 : Celec 521 1:0
Knežević 539 :Hudolin 6130:1
Mars 551 : Podviz 575 0:1
Košpenda 585 : Hafner 601 0:1
Kumar 589 : Jezeršek 563 1:0
LESTVICA po 15. krogu:
1. Konjice 24, 2. Gorica 22, 3. IZOLA 20, 4. Silikao 18, 5. Hidro 16, 6. Škofja Loka 16, 7. Rudar 13, 8. Korotan 11, 9. Rudnik 10, 10. Konstruktor 0 točk;
Naslednji vikend igrajo dekleta ob 13. uri doma proti ekipi ETA II. iz Kamnika. Fantje pa odhajajo na vroč teren v Kranj k ekipi Silika.

BALINANJE

Boccia team Slovenija

Smo mlado športno društvo BOC CIA TEAM SLOVENIA, ustanovljeno decembra 2011. Naša želja je promovirati in razvijati Boccio. Začetki Boccie (dvoransko balinanje za invalide) segajo v osemdeseta leta prejšnjega stoletja. Leta 1984 se je Boccia uveljavila kot paraolimpijski šport v Seulu. Tekmovalci v Bocci lahko tekmujejo na svetovnih igrah CPISRA (Cerebral Palsy International Sports& Recreation association) in na paraolimpijskih igrah. Boccio igrajo v 60-ih državah sveta in vedno bolj je priljubljena tudi pri nas.

Boccia je edini paraolimpijski šport, ki ga lahko igrajo težko prizadete osebe s cerebralno paralizo in podobnimi nevrološkimi stanji. Igra se v notranjih prostorih na ravni podlagi, na označenem igrišču, z usnjenimi žogicami – balinčki. V kompletu je 13 balinčkov – 1 beli (jack ball), po 6 rdečih in modrih balinčkov. Cilj igre je rdeče in modre balinčke čim bolj približati belemu balinčku.

Ker je ta šport večini tuj, bi ga športno društvo Boccia team Slovenia rado s promocijo predstavilo širši okolici. Tako bi radi spodbudili tudi tiste, ki boccie še ne poznajo, da bi se z njo seznanili in se mogoče začeli z njo tudi ukvarjati. Tako bi na Slovenski ligi sodelovalo vedno več športnikov invalidov, povečala bi se tudi izbira igralcev za reprezentanco, vsekakor pa bi vsakemu svetovnemu prvenstvu, je prispevala iz Avstralije in izgovorov za nedelo ni več. Pa saj jih portorožanki niti ne potrebuje. V mrzlih februarjskih dneh sta se redno znojili v telovadnici, kjer sta na simulatorjih krepili mišice, zatem pa vadbo nadaljevali na prožni ponjavi, »ki je pomembna za koordinacijo telesa v prostoru in ohranitev mehko-

sti gibov,« pravi njun kondicijski trener Igor Žerjal. Vodni del priprav bosta opravljala pod nadzorom Tomaža Čopija. S slednjim so se dogovorili za nastop le na najbolje obiskanih svetovnih prireditvah, začenši z Splitom, kjer se bosta konec tedna udeležili regate za olimpijske razrede. Sledil bo odhod na Palmo de Mallorca, od koder aprila štarta svetovni pokal v Evropi, nato se bodo selile v Hyeres, prav tako zbirališče najelitnejših jadrancev olimpijskih razredov, maja načrtujeta obisk svetovnega prvenstva v Barceloni, junija pa udeležbo na regati Sail for gold v Weymouthu, ki bo njuna zadnja predstava pred olimpijskimi igrami. »Na teh regatah se ne bova pretirano osredotočali na rezultate. Izkoristili jih bova za trening s svetovno konkurenco in merili najin napredek,« je načrte razgrnila krmarka Tina. Jana Pines

Slovenije, je potrebno zagotoviti tudi strokovni kader, pomembna izkušnja pa je tudi udeležba na mednarodnih tekmovanjih.

Za vse to je potrebno veliko sredstev, do katerih pa ni lahko priti. Zato poskuša naše društvo po svojih močeh zbrati pokroviteljska ali donatorska sredstva. Tudi na vas se obračamo z prošnjo, da bi nam priskočili na pomoč. Veseli bomo vsakršne finančne pomoči. Sredstva nam lahko nakažete na račun pri banki Koper: SI56 1010 0005 0355 217

Za vse dodatne informacije smo vam na voljo na mobilnem telefonu 051 719 722 (Barbara). Za ugodno rešitev naše prošnje se vam zelo zahvaljujemo in vas lepo pozdravljamo. Koper, 12. 2. 2012 ŠD-AS Boccia team Slovenija

Predsednica društva: Barbara Zabuškovec

Po 20 letih bo lopar malo počival

V izolskem ženskem namiznoteniškem klubu Arrigoni je posebno a ne alarmno stanje. Dve najboljši in najbolj izkušeni igralki bosta v tem letu postali mami in seveda bo ekipa morala nadaljevati prvenstvo brez njiju. Kristina Rahotin bo mama že drugič, Jana Ludvik pa se prvič podaja v to avanturo. Trener Zdenko Svab je zaskrbljen a vesel.

Jana Ludvik je prvo ime povojnega ženskega izolskega namiznega tenisa. Ena najboljših obrambnih igralcev v Sloveniji se je pred tremi leti vrnila v matični klub in zaigrala v povsem amaterski ekipi, ki je dvakrat osvojila naslov državnih viceprvakinja, dobro pa ji je šlo tudi v prvem delu letošnjega prvenstva.

- Kdo bo sploh igral za žensko ekipo Arrigonija v drugem delu prvenstva?

- Ta mlade punce. Počasi rastejo, tako po letih kot namiznoteniškem znanju in prav je, da počasi prevzemajo stvari v svoje roke.

- Klub bo letos bogatejši za dve novi mami: zate in za Kristino Rahotin.

- Kristina je malo presenetila ampak, mislim, da ne bo nič narobe. V prvem delu smo dobro odigrali in si nabrali nekaj rezerve v točkah, tako da ne bi smelo biti težav z obostankom v prvi ligi. Seveda pa bom še naprej hodila na tekme in pomagala s strani, koliko bo mogoče.

- Nosečnost je določena prelomnica v življenju bodoče mame.

- Zame pa še posebej, saj imam prvič po dvajsetih letih nekaj prostega časa. Vsa ta leta, od sedmega leta do zdaj, ko jih imam 27, so bili vsi moji dnevi, tako ali drugače, zapolnjeni z namiznim tenišom in različnimi obveznostmi s tem v zvezi.

- Torej je to zate slovo od namiznega tenisa?

- Ne, mislim, da ne. Verjamem, da se bom vrnila. Že zdaj, ko nisem zraven dobra dva meseca, mi je hudo in zato si kar mislim, da ne bom vzdržala brez namiznega tenisa. Morda bo treba kaj usklajevati z dojenjem (smeh) a bo že šlo.

- Zate vsi pravijo, da bi morala biti reprezentantka.

- Morda res, ampak v namiznem tenisu stvari niso dobro urejene. Sodelovanje v reprezentanci zahteva veliko odrekovanja, tudi finančnega, jaz pa sem dobila službo in bi morala jemati dopust, pa sem se odlo-

čila, da je bolje tukaj v Arrigoniju, kjer vsi igramo kot popolni amaterji. Seveda po statusu, po znanju pa ne, saj smo najmanj druga ekipa v državi po kvaliteti.

- Bi lahko živela od namiznega tenisa?

- Pri nas ne. Morda kje v Španiji, kjer zdaj igra Jana Tomazini, ali pa če si izboriš to, kar je dosegel Bojan Tokič, vendar je pod do tam strašno naporna.

- Kdaj si prvič srečala namizni tenis?

- Še kot otrok sem šla z očetom v Arrigoni, ko je moj brat začel trenirati in takrat sem rekla, da bom dobila več pokalov kot on. Potem pa sem nekega dne kar prišla in ostala vse do danes.

- Ves čas v tisti stari dvorani v Arrigoniju?

- Le na začetku v tisti majhni sobici zgoraj, potem pa v tej dvorani, kjer je pozimi mraz, poleti pa vročina, kjer pušča streha in se bojimo, da bo padla na nas, ampak vendarle je to naša dvorana na katero smo strašno navezani. No ja, mize so nove in niso iz tistega časa, ko sem začela. Res je tudi, da imajo prav povsod druge bistveno boljše pogoje za treninge in tekme. V nekaterih majhnih krajih po Sloveniji, kot je na primer Muta ali pa Rakek imajo nove dvorane, ki jih ni mogoče primerjati z našo.

- Kdo je bil tvoj prvi trener?

- Več ali manj je bil to ves čas Zdenko Svab, čisto na začetku pa me je prvih gibov in udarcev naučila Sabina Dražič. Najbolje mi je šlo tam od sedmega razreda osnovne šole do konca gimnazije, potem sem postala članica in takrat nisem mogla takoj v reprezentanco, ker so bile nekatere boljše, kasneje pa sem se odločila za študij in pozabila na reprezentanco. Še v mladinski reprezentanci me ne bi bilo brez pomoči strica, ki je plačeval moje stroške sodelovanja v reprezentanci.

-Ti si izrazita obrambna igralka, ena tistih, ki živcirajo nasprotnike.

- Poleg mene je bila tak tip igralke tudi Petra Dermastja, ki pa je rodila dvojčke in potem pustila

ta šport. Obrambna igra zahteva veliko več gibanja kot napadalna, zahteva dobro fizično in psihično pripravo, predvsem slednjo, saj je moja naloga ta, da vračam udarce in čakam, da nasprotnik zgreši.

- Imaš dobre živce tudi v službi?

- Delam v študentskem referatu Fakultete za humanistične študije v Kopru in tudi tam moraš imeti dobre živce, saj časih slišiš prav nemogoča vprašanja in je sproščeno zelo pomembna.

- Si kdaj nastopila za študentsko ekipo Univerze na Primorskem?

- So me vprašali, a ne morem, ker sem pač hodila na drugo univerzo. Dokončala sem namreč Fakulteto za upravo Univerze v Ljubljani in zato ne morem nastopiti za našo univerzo.

- Trener Svab pravi, da se je odnos mladih do športa in do treninga zelo spremenil.

- Res je marsikaj drugače. Ko smo se pred leti vozili na tekme smo se v kombiju pogovarjali do onemoglosti, zdaj pa vsak natakne svoje slušalke in gre v svoj svet. Kot starejša jih skušam včasih malo bolj motivirati, tudi na treningu, a je težko. To so dekleta v puberteti in jim takšni naporni treningi težko padejo.

- Kakšen je "delovni dan" dobre namiznoteniškega igralca?

- Mi smo imeli treninge po dvakrat dnevno, ko ni bilo šole. Dopoldne od sedmih do enajstih in popoldne od petih do osmih. Imeli smo celo po tri treninge na dan, ob tem pa še kondicijske priprave, ko smo tekali do Strunjana ali celo ob obali do križa v mesečevem zalivu in nazaj. Če danes mladim omeniš kaj takega jih postane strah, mi pa smo bili nabiti s kondicijo. Noge sem imela kot nogometarji ampak tako mora biti. Imeli smo tudi različne avto-gene treninge za psihično pripravo. Skratka, to kar znam je rezultat takšnega treninga.

DM

Zgodovino mesta pišejo zgodbe ljudi

O zgodovini nekega pomorskega kraja pričajo predvsem stavbe, zidovi, drevesa, obala, stare barke in morda fotografije, vendar vsega tega ne bi bilo brez zgodb, ki so jih v življenju živeli ljudje. Življenje je namreč ana sama zgodba, zato Spela Pahor, knjižničarka v izolski knjižnici a Pirančanki po duši, ni bilo težko napisati knjige o srečanjih z ljudmi, ki Piran res živijo.

Mesec kulture smo v izolski mestni knjižnici Izola sklenili s predstavitvijo knjige Srečanja v Piranu 2, ki je sočen sadež ustvarjalnosti naše sodelavke Špela Pahor. Z avtorico, zbirateljico zgodb in urednico knjige se je pogovarjal predstavnik založbe Mediteranum, Slobodan Simić Sime. Odlomke iz knjige je brala Mirela Arzenšek Bonaca. Ob predstavitvi smo si lahko ogledali tudi projekcijo starih fotografij Pirana ter prisluhnili piranskemu triu Mandolin.

Špela Pahor je na podlagi svoje diplomske naloge iz etnologije že leta 2007 izdala **Srečanja v Piranu**: Življenjske pripovedi prebivalcev Pirana, katere »junaki« so preprosti ljudje, ki v svojem življenju morda niso dosegli na zunaj vidnega uspeha, slave, bogastva, pa vendar so uspeli, vsak na svoj način, bolj ali manj bogato preživeti svoje življenje ali del njega. To so ljudje, ki so zmogli pogum, da so v svojem življenju pripovedovali avtorici, ta pa jim je prisluhnila z vso tenkočutnostjo, naklonjenostjo in spoštljivostjo. Če je v prvi knjigi povečini prisluhnila ljudem, ki so se v Piranu znašli kot »prišleki« iz vsepovsod iz Slovenije in bivše Jugoslavije, so v drugi knjigi nekoliko bolj zajete življenjske pripovedi »čistokrvnih« Pirančanov. So pa tudi izjeme, v obeh primerih.

Življenjske zgodbe iz druge knjige je avtorica zbirala med leti 2009 in 2011. Nekaj zgodb je posnela na avdiokasete, jih potem dobesedno prepisala v računalnik, ter jih nato skušala urediti tako, da so berljive in tekoče, pa vendar ohranjajo posamezne značilnosti pogovornega jezika vsakega posameznega pripovedovalca. Nekateri pripovedovalci so svoje zgodbe zapisali sami; dve pripovedovalki sta pripovedovali v italijanščini oziroma v narečju; njuni zgodbi je avtorica prevedla v slovenščino in nekatere narečne besede zapisala v poševnem tisku. Knjiga je izjemna, ker so nekateri s pripovedovanjem svoje življenjske zgodbe naredili kratek pregled celotnega življenja, drugi so se bolj osredotočili na posamezne koščke, kot so otroštvo in šola, delo in poklic, družina, partner in otroci.

Tisti bolj samozavestni so veliko pripovedovali o sebi; drugi, bolj skromni, so strnili svojo življenjsko pripoved v nekaj odstavkov, pa zato toliko več povedali o tem, kako vidijo svoje mesto. Avtorica je namreč želela, da ji sogovorniki povedo tudi kaj o Piranu, o tem,

kakšno je bilo mesto nekoč, kakšen je njihov odnos do tega kraja, kaj jim je všeč in kaj je tisto, kar pogrešajo; na ta način upa, da bodo v pomoč tistim, ki se trudijo z načrtovanjem in vizijami o tem, kako naj bi se v bližnji ali daljni prihodnosti živelo v Piranu.

Prav gotovo bi si tudi mnogi drugi stari Pirančani, ki še živijo v Piranu ali so se že davno tega preselili v Trst ali kam drugam, zaslužili, da bi zapisala njihove življenjske zgodbe.

Špela Pahor, neutrudna etnologinja, knjižničarka, pravljica, ... se poigrava tudi s to mislijo. Imenitno bi bilo, ko bi zbrala tudi njihove življenjske zgodbe, jih zapisala v piranskem dialektu, v katerem bi jih zagotovo pripovedovali, in jih nato prevedla v slovenski jezik. **Prav tako bi bilo imenitno, če bi tudi Izola dobila zbirko življenjskih zgodb naših sokrajanov**, tako kot so jo Pirančani doživeli s Špelinima knjigama in kot so jo s knjigo »Koprčani« avtorice Kristine Menih bili deležni prebivalci Kopa. **Ksenija Orel**

V vetru upognjenih dreves

V četrtek, 23. februarja so v izolski Sončni dvorani odprli razstavo likovnih del domačinke, članice društva Lik, Marlene Zorjan. V programu ob otvoritvi je nastopila izvrstna pevka, Lea Sirk.

Marlene Zorjan je učiteljica umetnostne vzgoje na Srednji gostinski in turistični šoli Izola in na Osnovni šoli v Marezigah. Pripravila je že nekaj samostojnih razstav, sodelovala na več skupinskih razstavah in ex-temporih. Njene slike krasijo slikovita razgibanost, nenehno prepletanje oblik, toplih in hladnih barv. Gre za podobe, vtisnjene v domišljijo, predstave s sprehodov po istrski pokrajini... Likovni kritik Dejan Mehmedović je o razstavljenih slikah v Sončni dvorani zapisal:

Gotovo je abstraktno ekspresivni način tisto, kar v osnovi še vedno opredeljuje slikarski izraz izolske slikarke Marlene Zorjan, vendar se po desetletju, ko se ponovno pojavlja s svojim delo pred publiko, njena podoba razbira precej bolj skozi realno. Krajinskost, katere izvorna opredelitev tu vsekakor nastopa kot bazično, izhodiščno polje pa vseeno dopušča določeno prestopanje. Ločnica med figurativnim in abstraktnim je v teh delih še vedno precej svobodno prehodna in ne povsem oprijemljiva.

Slikarstvo, ki ga je izolska umetnica izvajala pred desetimi leti je doseglo določen slogovni korak, vsekakor pa so dela pred nami likovno precej doslednejša in v tem smislu, lahko rečemo, da se je njeno slikarstvo precej konsolidiralo.

Ne samo navezanost na izrazitejši kolorit, tudi poteza, linijska in kompozicijska struktura so tu bolj konsistentni, avtorsko bolj dodelani in izrazno prepričljivejši. Gre za aplikacijo načina, ki ga poznamo pri Komelu, Vranu, Ličenovi... barvni svodi so tu ključni. Razvita slikovna forma nas zapelje preko pogleda v krajino.

Vsekakor je v vetrovnem upogibanju dreves, razgibani površini zemlje precej objektivnega. Prepoznali smo določeno predmete, travnike, hribovja, hiše, oblake, vendar je vsa vetrovnost, ki je posledica gestualnega podajanja kolorita na platno, usmerjena v drugačen zaplet. Ritem, dinamika nastavlja dramaturgijo, ki se kmalu loči od neposredne upodobitve prostora.

Zgodba v kateri se najdemo je zgodba življenjskega dogodka, verjetno vezana na avtoričino realno življenje. Sij, ki ga vidimo v slikah ni samo sij sonca, svetloba dneva, ampak je to sij ideje. Lahko ga vidimo, morda celo slišimo kot krik, glasni govor, včasih šepet.

Tako bi rekli, da je figurativna osnova korektno izrabljena in, da se razmerje predmeta in optično izraznega izpostavlja kot presežni atribut teh podob. Elementi kot so linija, kolorit, kompozicija osnovni nosilci izraznosti, vendar so v predstavitveni formi krajinskega okolja sposobni bogatejših izpovednih učinkov. In tu ustvarjajo podobe pred nami tisto vidno energijo, ki nam daje doživetje.

ČETRTEK - 8. MAREC 2012

Kulturni dom Izola - ob 19.00

S kolesi po Vietnamu in Kambodži

Kljub vojnem in politični nestabilnosti v preteklosti, sta ti dve državi danes pravi oazi miru, brezmejnih lepot, riževih polj, rajskih peščenih plaž. Deželi so prekosarili: Vilenka Bertok, Sonja Marancin, Gianni Marancin, Silvo Andrijašič in Tea Stopar. Vabljeni, vstopnine ni!

Manziolijeva palača - ob 19.00

ženske in vino

Tradicionalna prireditev ob 8. Marcu; koncert izolskega pianista Dejana Semoliča in dobrodelna dražba vina »Le donne 2011«.

PETEK - 9. MAREC 2012

Kulturni dom Izola - ob 20.00

PRIMORSKA POJE

Me Pz Du, Avgust Černigoj, MoPz Jezero-Doberdob, MoPz Kraški dom, Vos pod Lipo, MePz Jože Srebrnič Deskle / Vstopnina: 4 eur

PONEDELJEK - 12. MAREC 2012

Gostilna Istra-Istria - ob 20.00

Večeri ob kaminu**Alberto Pucer**

predstavil se nam bo istrski etnogastronom, ob spremljave pevk, ki jih vodi Marjetka Popovska.

TOREK - 13. MAREC 2012

Kulturni dom Izola - ob 18.00

NAŠA POMLAD

Revija otroških in mladinskih pevskih zborov

Manziolijeva palača - ob 18.00

koncert - Duo Jurcev predstavlja

ZAPOJ...XIX STOLETJE IN UMBERTO SABA; glas: Fiorella Corradini Jurcev, na klavirju: Bruno Jurcev, pripovedovalka: Maria Pfeiffer.

SREDA - 14. MAREC 2012

Kulturni dom Izola - ob 20.00

OČI IN UŠESA BOGA - videonadzor Sudana

Film Oči in ušesa boga - videonadzor Sudana, je dokumentarno pričevanje publicista in aktivista Toma Križnarja iz let 1979-2012 o skritem iztrebljanju afriških staroselcev v Sudanu. To je osebni zapis, kaj lahko naredi posameznik s somišljeniki in prijatelji, ki še verjamejo v moč aktivnega angažmaja in se ne vdajo konformizmu. Film je pričevanje

o moči kamer, ki so lahko močnejše od orožja, in ki služijo tožilstvu na Mednarodnem sodišču v Haagu, kot dokaz o genocidu nad ljudstvi v Sudanu. **Gost večera bo TOMO KRIŽNAR**

Vstopnina: 3 eur

Spomladansko stepanje v Ljubljanski ulici

Koledarske pomladi še ni, utvarjalna pa se v Ljubljanski ulici začne to soboto, 10. marca, od 10.00 do 13.00 ure, ko bodo ustvarjalci iz Ljubljanske in Koprške vzdolž ulice razstavili nekaj svojih novejših izdelkov in jih ponudili na ogled in za nakup.

Istočasno se bodo stanovalci lotili urejanja svojega uličnega vrta, na svetlo bo prišla tudi tradicionalna Librarna, morda pa bo zadišalo tudi po ribah, če bodo ribiči vrgli mreže.

KD Svilen pot VABILO

Vabimo vse ženske, ki šivate, kvačkate, pletete, izdelujete nakit ali kakršnekoli umetniške izdelke, da se nam pridružite na POMLADNEM MEDNARODNEM BAZARJU v soboto, 17.3. na Ljubljanski ulici. Poskrbljeno bo za brezplačne stojnice, nujna pa je predprijava z opisom izdelkov na mail barbaramo@gmail.com, in sicer najkasneje do 10.3.2012. Vabljeni!

Sončna dvorana / ulica Giordana Bruna 6

Vabimo vas na otvoritev 3. ex-tempore

Sladka Istra

ki bo 8.3.2012 ob 18.00 v Sončni dvorani. V programu nastopa TRIO VRUJA.

Cafe central GrandHotel Portorož

V četrtek 8.3. ob 19.00 vas vabimo na otvoritev razstave

“Posvečeno njej”

Martina Žerjal

galerija INSULA SMREKARJEVA 20 IZOLA, tel. 05 / 641 53 03

DIVJI V SRCU

SILVESTER PLOTAJS SICOE, ALEKSIJ KOBAL, JURIJ KALAN

Razstava bo na ogled do 14. marca 2012.

Vabimo vas na ogled razstave

VIKTOR SNOJ (1922-2011)

SLIKE

Razstava bo na ogled do 30. marca 2012.

Galerija Alga / Kristanov trg 1

razstava slik

“TO SO ŽABE?”

Alicija Kepic

Manziolijeva Palača

razstava **V OBLAKIH**
Biljana Babič

Hotel Krka Strunjan

Vojko Aleksič “Krajine” - Piran, Strunjan

Mestna knjižnica Izola

TORKOVA PRAVLJIČNA URA Potovanje se prične vsak torek ob 17. uri v Stekleni pravljlični sobi. S seboj prinesite copatke.

SREDIŠČE ZA SAMOSTOJNO UČENJE Središče za samostojno učenje je namenjeno vsem, ki se želijo samostojno učiti ali izpopolniti svoje znanje s pomočjo multimedijskih programov,... info (05)6631-282.

BORZA ZNANJA IZOLA Vsakdo lahko nekoga nekaj nauči. Ali vsakdo ima neko znanje, ki ga lahko posreduje, deli z drugimi, nadgradi.info 05 6631 282 ali na spletni strani www.borzaznjanja.si

- Razstavljajo v mesecu marcu: Razstava Barbik v narodnih nošah zbirateljice Ane Žigante, ročna dela Tatjane Bojič in Francišle Lesjak, razstava fotografij Boruta Likarja, in gobleni Julije Lupinc.

Kino Odeon

8.3.12	18.30	Paranormalno 3	/	20.30	Cinema Komunisto
9.3.12	18.30	Paranormalno 3	/	20.30	Cinema Komunisto
10.3.12	17.00	Čarobno srebro “Goska ploska”			
	18.30	Paranormalno 3	/	20.30	Cinema Komunisto
11.3.12	18.30	Cinema Komunisto	/	20.30	Paranormalno 3
12.3.12	18.30	Cinema Komunisto	/	20.30	Paranormalno 3
13.3.12	18.30	Paranormalno 3	/	20.30	Cinema Komunisto

Izola je pozabila na mlade

Mladinska kultura ni splošen izraz. Obstaja v veliko različnih oblikah, pogosto pa je povezana predvsem z druženjem in zabavo. In ravno teh je za mlade v Izoli vedno manj. Lokali se zapirajo ob večernih urah, tistih nekaj klubskih prostorov je oblast v preteklih letih uspešno zatrla in zaprla. Kljub temu pa nekateri mladi vendarle ustvarjajo, ob tem pa ugotavljajo, kako je povsod lepo, doma pa... ne.

V prejšnji številki Mandrača smo omenili, da bodo čez dva tedna na Slovenskem tednu glasbe izolske barve branili ena zasedba in en glasbenik. Na nedavnem natečaju, na katerega se je prijavila vsa smetana alternativne, oziroma nekomercialne slovenske glasbe, so bili izbrani tudi izolski Hex in ljubljanski Noctiferia, za katere igra tudi izolski bobnar Matjaž Gergeta. Priložnost smo izkoristili, da smo z Matjažem pokepetali o študiju, glasbeni karijeri, predvsem pa o izolskem nočnem in kulturnem dogajanju ter življenju nasploh. Odgovor pa ni 42.

- Kdo je Matjaž Gergeta, ko ne sedi za bobni?

- Sem Izolan, po poklicu komunalni inženir, ki žal ne dobim službe na izolski Komunali (smeh). Sem pa nekaj let delal za enega od birojev, kjer sem dobil priložnost, da uredim dva koprška parka, tako da lahko rečemo, da je Izolan projektiral tudi del Kopra. No, po končanem šolanju sem se odločil za nadaljevanje študija v Benetkah, kjer zdaj končujem študij za urbanista. Seveda, če bi bil bolj priden, bi ga zaključil že pred časom, a kaj, ko sem študijska leta preživel pretežno za bobni (smeh).

- Ob študiju in igranju bobnov pa vodiš tudi zaklonišče v Jagodju.

- Tako je. Tukaj gre predvsem za logistično delo, organiziranje dogajanja v zaklonišču, kar vključuje pretežno čiščenje prostorov in plačevanje računov. Trenutno v zaklonišču vadi kakšnih sedem skupin, skupno pa je aktivnih kakšnih 40 ljudi, zato je potrebno tudi nekaj usklajevanja med njimi. Pretežno logistika, torej.

- Zanimivo, in po svoje tudi nekoliko žalostno pa je, da je to trenutno edini prostor v Izoli, ki vsaj spominja ne nekakšno mladinsko prizorišče, čeprav je povsem zaprtega tipa. A vsaj je.

- Od samega začetka smo "blagoslovljeni" s strani krajevne skupnosti Jagodje - Dobrava, njen predsednik Maks Filipčič pa nas podpira od samega začetka, torej od leta 1999. Takrat smo prostor "zasedli" na skrivaj. Imel sem 17 let, popravni izpit iz matematike, in raje, kot da bi se učil, sem drsal stene (smeh). Še danes se spominjam, kako smo bili črni kot rudarji, ko smo prišli ven, saj je prostor pred tem pogorel in lahko si mislite, kako je bilo notri. No, prostor smo nato počistili in na začetku nas ni bilo veliko. Takrat nismo vedeli kaj bi z njim naredili, pa smo poklicali Maksa, ki je organiziral sestanek s sosedi. Pokazali smo jim, kako smo vse počistili in dovolili so nam, da lahko zaklonišče uporabljamo, seveda pod pogojem, da redno čistimo, da ne bo mamil.

Predvsem pa ne sme biti hrupno in prostorov ne smemo tržiti. Kar se nam je zdelo korektno. Zdaj do prostorov pridejo tisti, za katere mislimo, da si jih res zaslužijo, ker so za prostor delali, pridno vadili in tako naprej.

- Izola ima tako vsaj en prostor za mladinsko dogajanje, ki pa ne more zapolniti potrebo po javnem prostoru.

- Sam vedno pravim, da raje investiram v znanje, kot pa v pijačo oziroma večerno postajanje po lokalih. Nisem takšen tip človeka. Je pa žalostno, ko pomisliš, da trenutno regija, s Trstom vred, ne premore nikakršne scene. Nekoč smo jo imeli, danes pa ni ostalo več nič. Mladi zato lahko le vadijo, a če v okolici ne morejo nikjer pokazati svojega znanja, čez Črni kal pa je za obalne zasedbe skoraj nemogoče priti, potem lahko zmanjka motivacije.

- Trst, po pravici povedano, se lahko pohvali z dvema majhnima kluboma, kar pa je za mesto, ki je večje od Ljubljane, povrh vsega pa še univerzitetno, izjemno malo. Zadnja leta pa igraš pri Noctiferiji, tako da ti je verjetno kar jasno, kako ta subkultura deluje. Kje si pravzaprav začel z glasbo?

- Noctiferiji sem se pridružil leta 2007, pred tem pa sem igral z nekaterimi obalnimi bendi, recimo Cannibal family, ki so bili bolj zafrkancija kot karkoli drugega. A na žalost sem igral skoraj izključno z zasedbami, ki so preigravale priredbe, tako da nisem imel sreče, da bi lahko delal na avtorskem materialu. Imel sem pa srečo, da sem spoznal zasedbo D-fact in vskočil na mesto bobnarja, ko je moral Andraž Paliska zaradi zdravstvenih razlogov prenehati. Na žalost sem z njimi odigral le kakšna dva koncerta, kar pa je bilo dovolj, da sem spoznal sceno nad Črnim kalom in predvsem ugotovil, da to je to.

- Kako si pa prišel do Noctiferije, ki so bili leta 2007 že veliko ime na slovenski sceni?

- Ponovno se moram zahvaliti sreči. Teo Orlando, ki zdaj biva in ustvarja v Kanadi, je slišal, da Noctiferia iščejo bobnarja in preko vez je moje ime prišlo do njih. Prišli so v Izolo, kjer sem imel avdicijo, čez en mesec pa sem se že znašel na odru, sredi evropske turnee. Preskok je bil drastičen.

- Takorekoč, si skočil skoraj direktno iz garaže na evropske odre.

- Tako je. Preskok je bil mučen a nujno potreben. Na prvem koncertu sem imel neverjetno tremo. S seboj sem vzel celotne bobne z vsemi stojali in vsem, kar pride zraven, na koncu pa sem igral na nek majhen komplet. Od tega avstrijskega koncerta pa smo nato prekrižarili celotno Evropo, od Turčije, mimo Anglije, pa vse do Portugalske. Denarja resda ni veliko, je pa zato toliko več izkušenj. Spoznaš ljudi, spoznaš različne scene, ob tem pa smo imeli tudi turnejo s švedskimi In flames (ena med najbolj vplivnimi sodobnimi metal zasedbami op.a.), več od tega pa bi res težko pričakoval. Dejstvo pa je, da je scena trenutno tako hudo prenasršena in stalno je treba biti aktualen in prisoten. Delovanje take zasedbe ni samo glasbeno, temveč tudi že skoraj politično. Na sceni je treba biti prisoten v vsakem pogledu in na srečo Roman, kitarist skupine, tudi pogosto organizira koncerte, tako, da se naš krog poznanstev stalno širi. Ta poznanstva pa nam nato pomagajo pri organizaciji koncertov in turnee.

- Znano je, da je za organizacijo koncertov skoraj nujno imeti veze in poznanstva, v tej sceni pa so to pogosto prijatelji in znanci, ki drugod organizirajo koncerte.

- Pogoji, da prideš do teh "vez" pa je, da najprej ti nekoga povabiš. A kako bi to izpeljali na Obalo? Na koncu je vsa zgodba povezana. In to deluje tako na "višjem", Evropskem nivoju, kot na državnem. Na primer, med turnejo smo spoznali eno zasedbo iz Sicilije, s katerimi sem se še posebej dobro razumel, pač, zaradi jezika. Ti fantje, poleg zasedbe, tudi organizirajo koncerte na Siciliji, kjer redno polnijo dvorane. In dogovorili smo se za nastop. Preprosto.

- Če bi hotel ti njih povabiti na Obalo, kaj bi naredil?

- Ne vem. Zasedbe ti najprej pošljejo zahteve, pri nas pa bi se zalomilo že samo pri velikosti odra. Saj se na koncu vsaka zasedba nekoliko prilagodi. Z In Flames smo recimo igrali v neki manjši hali v Pragi, kjer je bil oder tega mladinskega kluba očitno premajhen, ampak na koncu smo se dogovorili in Praga je videla In Flames. Takšna manjša hala pa bi bila dovolj za celotno našo regijo, a preprosto je ne premoremo.

Nadaljevanje na drugi strani

- Nekaj časa smo jo celo imeli, namreč, dvorano Eko kluba, ki bi ob nekaj več posluha, diplomacije in dobre volje oblasti lahko ohranili. Če bi to bilo v interesu naše skupnosti, seveda. Potem pa govorimo o turizmu.

- Izola se gre turizem do desetih zvečer, nato pa starejši ljudje gredo počivat, kar si seveda zaslužijo, in hočejo mir. Pred nekaj leti smo hoteli igrati za dan mladosti na Seči, a so nam povedali, da piransko občino vodijo hotelirji in čim slišijo nekoliko bolj "divjo" glasbo takoj prekinjejo koncert. Žalostno. V Izoli zgodba ni veliko različna. Ni mi jasno, kako sploh organizirajo poletne koncerte v San Simonu.

- Na te koncerte prihajajo menda pritožbe celo s strani turistov.

- Po drugi strani, pa vzemimo primer Tolmina, kjer vsako leto organizirajo Metal Camp, Sajeto, pred leti, so tudi Reggae Sunsplash, zdaj pa še en punk rock festival. A ljudje tam od tega živijo, pa ne govorim o organizatorjih. Samo na Metal Camp pride letno okoli 15.000 ljudi, seveda pretežno metalcev, a domačini so jih seveda zelo veseli saj od tega obiska živijo celo leto. In to, da imajo dolge lase ne pomeni, da so divjaki.

- Dejstvo je, da bi mladi v Izoli potrebovali svoj prostor, a takšnega, ki bi ga sami uredili in ga zaradi tega tudi sprejeli za svojega.

- S KT1 se je že izkazalo, da mladi pač ne sprejmejo za svojega že zaključen projekt. Ko smo bili mlajši nismo vedeli, kako vse to funkcionira, danes pa ne vemo, kam bi se obrnili. Potrebujemo prostor, ki bi ga mladi vzeli za svojega in ga uredili. Sam vidim pri skupinah, ki vadijo v zaklonišču, da ne vedo, kam bi se obrnili. Cela obala premore en sam klub, koprski MKC, ostanejo pa še nekateri lokali, a igranje v lokalih pač ni to. In kot rečeno, čez Črni kal ne, da bi bili povezani s preostankom scene pač ni mogoče priti.

Težava izolske in obalne scene pa je točno ta. Ker sama ne obstaja, velja za neobstoječo tudi drugod po Sloveniji. V Prekmurju, ki je geografsko še bolj odrezan od slovenskega dogajanja, kot Obala, so pred leti entuziasti ustanovili združenje Prekmurje Noise Conspiracy, ki je uspelo pod isto streho in isto "blagovno znamko" združiti povsem med seboj si različne mlade umetnike, in so jih, ter jih še vedno, zelo uspešno promovirajo na sončni strani alp. A njim v pomoč so takrat priskočili idejni vodje Psycho-path, že ustaljeno ime na slovenski sceni, ter zelo aktiven mursosoboški mladinski klub MIKK. Obala nima niti prvih, niti slednjega.

Torej še ena priložnost, da Izola najde svoje mesto pod soncem, izkoristi potencialno nišo in ponudi mladim prostor, ki ga resnično potrebujejo. Žal pa mladinsko dogajanje ni poslovno uspešen projekt, in to tudi ne more biti. Je torej sploh mogoče v naši občini?

AM

Gledališče je kot droga

Zvonka Radojevič je gledališko in sploh kulturno dogajanje v Izoli dobila iz rok tako pomembnih izolskih kulturnikov, kot sta bila Franjo Sornik in Srečko Tič. Prvo gledališko predstavo je režirala že leta 1972, že tri desetletja vodi gledališko skupino Steps in že trideset let pluje preko brzic amaterske kulture.

Zvonka Radojevič sodeluje v snovanju izolskega kulturnega dogajanja že več kot trideset let. Najbolj jo sicer povezujemo z gledališko skupino Steps, a to je le del, čeprav morda najbolj očiten, njenega delovanja.

- Kako si se srečala z gledališčem?

- Moji začetki sodijo k Srečku Tiču, ko sem se še kot osnovnošolka pridružila gledališki skupini, s katero smo pripravljali predstave v starem sindikalnem domu, torej sedanjem kulturnem domu, ki je bil nekoliko slabše urejen, a z več prostori in predvsem več dejavnostmi. Nato smo od leta 1972 pa nekje do leta 1975, še kot srednješolci, z Borisom Benčičem, Gorastom Radojevičem in nekaterimi drugimi ustanovili skupino Epka. Šlo je za eksperimentalni teater, ki je povezoval gledališče, glasbo, ples... takrat smo pripravili prvi performans, Kje je Anton, s plesalci in glasbo v živo. Tukaj pa se je pravzaprav začelo. Bili smo del aktivne mladine. Svoje prostore smo imeli v kulturnem domu, kjer smo se tudi družili in preživljali večino časa. Nato se je Boris bolj osredotočil na slikarstvo, Gorast na glasbo, jaz pa na gledališče.

- Ki je postalo del tvojega življenja...

Tako je. Nekaj let kasneje sem z učitelji osnovne šole v Škofijah pripravila predstavo, za katero bi lahko že rekli, da je bila nekakšna predhodnica Stepsov. Mimogrede, letos bomo Stepsi praznovali tri desetletja delovanja. Bili so časi eksperimentalnega teatra, Steps pa pomeni ravno to, svobodni teater eksperimentalne skupine. V skupini so delovali recimo fotograf Jaka Jeraša, Gorast Radojevič, pa tudi Koni Steinbacher, s katerim sva organizirala prvi festival animiranega filma. Predstave zgodnjih Stepsov so bile multimedijška mešanica različnih predstav. Zaradi dela s Stepsi sem kasneje dobila ponudbo, da se zaposlim kot organizator prireditelj in sem tako profesionalno stopila v svet kulturnega delovanja. Omeniti velja tudi organizacijo gledaliških delavnic v zamejstvu, v Koprju sem ustanovila vseslovensko gledališko skupino "Osa", pa gledališki maraton.

Ta je predhodnik sedanjih mednarodnih gledaliških delavnic. Seveda ne smem pozabiti na številne tematske večere tako v lokalni Krog, kot tudi v Bernardinu, v Hotelu Palace, v koprskem Sing Singu, danes pa v okviru Sklada za kulturne dejavnosti, ki ga vodim, upravljamo s Sončno dvorano. V vsakem primeru pa sem skozi vse obdobje skušala kombinirati različne multimedijske dejavnosti.

- Kako so se Stepsi razvijali?

- Stepsi so bili v tistem času, ko smo začeli, v slovenskem kulturnem prostoru zelo prepoznavni in pomemben sooblikovalec našega kulturnega dogajanja. Takrat smo gostovali po vsej Jugoslaviji, pobrali smo veliko nagrad, recimo Zlato ptico. Tudi na Beograjskem evropskem gledališkem festivalu, kjer so nastopale tako profesionalne kot amaterske gledališke skupine smo pobrali vse možne nagrade, od režije pa do glasbe. Zanimivo pri Stepsih je, da je že tradicionalno moških predstavnikov le za okus, morda eden ali dva, ostalo so ženske, zaradi česar sem morala prilagoditi predstave na ženske like, kar se je izkazalo tudi za našo posebnost, saj nas je to naredilo zelo inovativne.

- Inovativnost iz praktičnih razlogov torej?

- Na začetku vsekakor. Dela s tem seveda ni bilo malo, saj je bilo treba prilagoditi tudi način ženskega izražanja, ženske telesne govornice, a kmalu je to postala naša stalnica. No, ko je nato prva skupina Stepsov "odšla v svet", če se lahko tako izrazim, pa sem nekoč spremenila svoj vlogov v gledališki skupini in sem zdaj predvsem vodja mladih nadebudnih gledališnikov.

Moja vloga je tako bolj pedagoška, kot pa avtorska oziroma ustvarjalska. Še vedno pa stavim na avtorsko glasbo na predstavah.

- Kako se iz ustvarjalnega vidika razlikuje delo med nekdanjimi amaterskimi gledališnimi in današnjimi?

- Iz leta v leto se soočam z otroki, ki so vedno bolj dovzetni za "copy-paste" način ustvarjanja. Dovzetni so samo za končno število informacij. Poskušam jih razumeti, a teater sloni na besedi, na ustvarjalnosti, zato se dogajajo drastične spremembe v načinu dela. Včasih smo ustvarjali z užitek. Vaje so se pogosto povlekle od šestih pa vse do desetih, enajstih zvečer in v ustvarjanju smo resnično uživali. Dobili smo se tudi pri meni doma in tako naprej. Torej doživel si nek ustvarjalni zanos. Danes pa je teater samo ena od dejavnosti, ki jih imajo otroci, kot fitness, recimo.

- Pozabljajo na ustvarjalni del gledališča?

- Zavedam se, da so naprimer srednješolci vedno bolj obremenjeni, in da je gledališče nekakšen cvet, nek dodatek, kulturniški vzorec, za katerega imajo objektivno malo časa. Veselijo se igre, predvsem pa se veselijo nastopov, kar pa nas je pripeljalo do tega, da je nastop postal vse. Včasih smo veliko več "pilili" podrobnosti, danes pa je prisotna ta "instant" kultura, vse je na prvo žogo, samo še to je zanimivo, smešno in tržno. Je pa res, da ima odrasla generacija, tista od trideset do štirideset let, ravno tako malo časa, a tudi zelo veliko volje do dela. Vedo, zakaj hodijo na gledališke vaje. Eno dekle pa tudi letos pripravljam za Agrft.

- Koliko "tvojih" igralcev je naredilo preskok iz amaterskih v profesionalne vode?

- Bilo jih je kar nekaj. Juna Ornik, Mojca Fatur, Gašper Tič in še nekaj drugih. Še danes spodbujam ustvarjalnost vsakega, ne glede na to, ali je gledališka, likovna, glasbena ali kakoli druga. Pomembno je, da otroci ne preživljajo preveč časa za računalnikom, ali pa na ulici. Predvsem pa, da se navadijo na delovanje v neki skupnosti. Vedno pravim, da gledališče in igra lahko bistveno pomagata pri dviganju samozvesti posameznika. In ta nam pri premagovanju življenjskih ovir lahko samo pomaga. AM

Vrt je za telo, srce in dušo

Permakultura je pravzaprav načrtovanje naravnega življenja in sem sodi tudi vrtnarjenje. V četrtek, 15. marca boste v izolski mestni knjižnici o permakulturi izvedeli veliko več.

Naši viri hrane postajajo vsak trenutek bolj ogroženi zaradi grobih posegov v naravo in velike, mnogokrat nekoristne potrošnje, ki neusmiljeno vleče za sabo vsakovrstna onesnaževanja našega planeta.

Permakultura ni samo način trajnostnega kmetovanja ampak tudi filozofija in način življenja v vseh svojih dimenzijah. Gre še korak dlje od ekologije, saj usmerja svoj pogled ne samo v ohranjanje tistih redkih delčkov prvobitne narave, ki so še ostali na tem planetu, ampak se usmerja v strategije, ki bi tudi pozdravile zemljo in obnovile njene vire, prav tako pa tudi kulturo medsebojnega sožitja in sobivanja. Graham Bell, avtor knjige Permakulturni vrt takole napoveduje našo prihodnost »V moji viziji mirne prihodnosti planeta, polne obilja, vidim opustitev megalomanskega kmetijstva in monokulturnega gozdarstva, namesto njiju pa neodvisna območja gozdnih vrtnarjev, ki zahtevajo manj od planeta in od sebe, kot zahtevamo zdaj, živijo preprosteje, imajo primerno hrano, oblačila in domovanja in verjetno veliko več prostega časa, kot ga imamo sedaj.«

Lastni pridelki

Za čimboljše preživetje je pomembna prilagodljivost in visoka stopnja lastnih zmogljivosti. V vseh okolišjih imamo na voljo vse vire, da si vzgojimo na svojem lastnem vrtu vsaj nekaj osnovnih pridelkov. Če ne drugega lahko gojimo zelišča, pa tudi kaj drugega, na okenskih policah, terasah in balkonih. Permakulturno vrtnarjenje nas uči, da razvijamo svoje možnosti iz že obstoječih danosti, ki jih imamo na voljo, ne da bi na silo posegali v naravno okolje z agresivnim udeležanjem svojih superiornih idej.

Vrt za zdravje telesa in duha

Poleg širšega pomena, ki ga ima permakulturno gibanje za zdravje našega planeta in seveda praktičnosti in ekonomičnosti, je ukvarjanje z vrtom tudi zdravi način življenja. Vrtnarjenje lahko mirno prištevamo med najbolj učinkovite antistresne metode, saj nas spet poveže z naravnimi procesi, upočasnjuje naš prehitel življenjski tempo, zbudi naše čute, razgiba naše telo in nas poveže z našimi izgubljenimi čustvi.

Povezanost in kultura sobivanja Permakultura je način življenja, ki spodbuja prijazen način sobivanja v vseh pogledih. Začne se pri nas samih, nadaljuje se z odnosi znotraj družine, midsosedskega odnosa ter odnosi v širšem okolju in ne nazadnje spodbuja in razvija tudi dober odnos do našega naravnega okolja in celotnega univerzuma.

Zelišča v Ljubljanski ulici so del Permakulture

Vsi elementi, ki nas obkrožajo, so na nek način tudi del nas in imajo v našem bivanju posebno mesto in posebno nalogo. Tudi rastline in živali na vrtu imajo vsaka svoje poslanstvo. V permakulturi ni škodljivcev ampak so samo živa bitja z različnimi lastnostmi, ki sodelujejo in se dopolnjujejo, naravni zakoni pa sami od sebe uravnavajo njihovo življenje in rast na tak način, da se vzpostavlja naravno ravnoesje.

Zakoni narave

Ko opazujemo svoj vrt, naravo in njene cikle, se ponovno povezujemo z naravnimi zakoni, ki so neizbežni in delujejo v vsakem primeru, četudi človek na silo posega v ta naravni red. Tako ali drugače se izravnava vse tisto, kar je bilo na silo vneseno v kozmični red.

Čas je, da se ponovno zavemo, da je tudi človek samo del tega procesa, ne pa neko nadbitje, ki lahko samovoljno in izkoriščevalsko posega v naravne procese, ne da bi skrbel tudi za njihovo obnavljanje, rast in nego. Prvi korak, ki ga tudi na nek način lahko sproži stik z zemljo, pa je najprej spet dobiti stik s sabo. Prava mera samospoštovanja, ljubezni do sebe, povezanosti s seboj ter vklajenosti z naravo znotraj sebe, prinaša tudi pravi odnos do soljudi in do vseh živih bitij.

Predavanje o permakulturi

Kako se sivka razume z vrtnico, kakšno nalogo ima na vrtu boreč, zakaj so pleveli čudežne rastline, kako čimbolje izkoristiti naravne vire energije in kako brez prekopavanja zemlje in puljenja plevela pridobiti čas za mirovanje, opazovanje, povezovanje in ustvarjanje, boste izvedeli 15. marca v čitalnici Mestne knjižnice Izola na predavanju Permakultura kot način življenja. Svoje več kot petnajstletne izkušnje bo z vami delila Jožica Fabjan, strokovnjakinja za permakulturo, ki na svojem permakulturnem vrtu v Predstrugah že drugo leto vodi celoletno Šolo permakulture.

Taja Vetovec

Cipro je lepa zgodba

Cipro (Črni muškati) je polsladko vino, ki mu zelo ustrezajo sončne lege vinogradov vinarstva Slavec iz Kocine pri Šaredu. Cipro je avtohtona istrska sorta, ki se uporablja tudi kot desertno vino in prav takšnega je Franko Slavec v soboto predstavil v vinoteki Vesna v Ljubljanski ulici. Ocene so bile, brez izjeme, odlične. Cipro ima lepo prihodnost.

Ob podganah in golobih

O zapletih v zvezi z gradnjo oziroma nadzidavo hiše v Kocjančičevi ulici smo že poročali, dve leti po ustavljenih delih pa je situacija bolj ali manj takšna, kot je bila takrat. Sredi mesta stoji na pol zgrajena ali na pol podrt stavba.

Optimisti bi rekli, da je na pol zgrajena in optimisti so bili tudi investitorji, ki so se lotili prenavljanja stavbe in njene nadzidave brez ustreznih soglasij in dovoljenj, rezultat pa je bil ta, da so na gradbišču, sicer nekoliko pozno, prišli gradbeni inšektorji in gradbišče zaprli.

S tem so seveda prepovedali vstop in uporabo stavbe tudi drugi stranki, ki ima v lasti polovico hiše, čeprav dejansko tam nima več stanovanja, saj so investitorji podrli lesene etažne pregrade. Lastnica stanovanja je zdaj v domu upokojencev v Izoli, njen sin v podnajemniškem stanovanju, investitorke pa ni več blizu in nobene pametne rešitve ni na vidiku. Investitorka ima namreč dve možnosti: Da vrne vse skupaj v prejšnje stanje (kar je nemogoče) ali pridobi gradbeno dovoljenje (kar je malo verjetno, saj bo, zaradi odnosa ob gradbenih delih, težko dobila soglasje sosedov.). Ena od možnosti je, da stavbo od obeh lastnic odkupi občina, pridobi gradbeno dovoljenje in tam zgradi novo stavbo z več stanovanji, vendar občina trenutno nima denarja za takšne investicije, poleg tega pa tega ni med načrtovanimi občinskimi investicijami.

Za povrh pa je začela ruševina motiti sosedo, saj se iz zapuščene stavbe širi smrad, postala je priljubljeno domovanje golobov in podgan, ki jih opažajo zadnje čase. Poleg tega pa je črno zgrajena streha narejena tako, da jim zamaka stene, zato so poklicali občinske inšpektorje, ki so si ogledali prizor s fotografije in obljubili ukrepanje. Kaj lahko storijo pa verjetno ne vedo niti sami. Lahko izrečejo kazni za neurejeno in nevarno svatbo v mestu a vprašanje je, kaj, razen plačila kazni, lahko storita lastnici, od katerih ena pri vsem tem ni ne kriva ne dolžna.

D.M.

KRIMINALIJE

Sončne elektrike ne bo

Nekdo je vlomil v poljski objekt. Ukradel je solarni modul in različno orodje. Lastnika je oškodoval za 1500 eur. Policisti bodo podali kazensko ovadbo.

Jezen taksist

Prometnemu inšpektorju smo nudili asistenco pri postopku z voznikom taksija, pri katerem je ugotovil več kršitev. Vozniku taksija je izdan tudi plačilni nalog, ker je na kraju postopka kričal, se nedostojno vedel in ni upošteval ukazov.

Motokultivator na solarno energijo?

Nekdo je vlomil v nek drugi poljski objekt in je iz njega ukradel motokultivator. Policisti zbirajo obvestila, sledi kazenska ovadba.

Pa še spili bodo nekaj

Nekdo je vlomil v že tretji poljski objekt in tokrat ukradel nekaj opreme in žganih pijač.

Speže ni bilo

Občanka je prijavila, da ji je neznanec na avtobusu za Trst iz torbice ukradel denarnico. V njej je imela denar in osebne dokumente.

Ludisti na delu

Občanka je prijavila, da je nekdo poškodovao počitniško prikolico in pomožni objekt njenih znancev. Policisti so opravili ogled, na podlagi zbranih obvestil sledi ukrep.

Zato še ni izkopen tunel

Ponoči so ukradli gorivo iz rezervoarjev delovnih strojev na gradbišču avtoceste.

Usmilil se je

Občan je prijavil, da mu je neznanca ženska na parkirišču s ključem poudarila parkiran osebni avto. Policisti so ugotovili identiteto ženske, oškodovanec pa je umaknil predlog za pregon kaznivega dejanja.

Čoln pa je pozabil?

Občan je prijavil, da mu je neznan storilec ukradel prikolico za prevoz čolna, ki jo je imel parkirano v industrijski coni. Policisti zbirajo obvestila, sledi kazenska ovadba.

Barabe barabinske

Občanka je prijavila, da so ji prerezali dve pnevmatiki na parkiranem avtomobilu.

Sporočamo žalostno vest,
da je umrl

Jože Adam
1921 - 2012

Od njega se bomo poslovili
danes, v četrtek, 8. marca,
ob 14.00 uri,
na izolskem pokopališču.

Žalujoči:

žena Ana, hčerki Romana in
Nada, vnuk Jani, zet Darijo in
ostalo sorodstvo

Izola, marec 2012

Zaman je bil tvoj boj,
zaman vsi dnevi upanja, trpljenja,
le spomin na tvojo ljubezen
nam sedaj ostaja
in upanje, da srečen si
v objemu raja.

Ni smrt tisto, kar nas loči
in življenje ni, kar družijo nas.
Močnejše so vezi in
brez pomena so razdalje, kraj in čas,
ti za vedno boš v nas.

ZAHVALA

V 90. letu nas je zapustil naš dragi oče, nono in pranono

ALBIN ROŽNIK

(29.06.1922 - 27.02.2012)

Iskrena hvala vsem sorodnikom, prijateljem, znancem, sostanovalcem, ki ste z nami sočustvovali, darovali cvetje in sveče, nam izrazili sožalja, nam stali ob strani v teh težkih trenutkih in ga pospremili na zadnji poti. Zahvaljujemo se g. župniku, Zvezi borcev in Društvu invalidov Izola.

Posebno zahvalo izrekamo g. dr. Andreju Dernikoviču, zdravstvenemu osebju intenzivne enote, travmatološkega in internega oddelka Bolnišnice Izola ter Domu starejših občanov Izola.

HVALA VSEM, KI STE GA IMELI RADI!

Žalujoči: hčerki Vida in Albinca z družinama ter drugo sorodstvo.

Izola, 01.03.2012

MALI OGLASI

Novi oglasi so označeni polkrepko.

NEPREMIČNINE

PRODAMO

- Zamenjam ali prodam trosobno stanovanje v Izoli za manjše ali pa za manjšo hišo v zaledju. Tel.: 031 641 541

- Na sončni legi Livad prodam stanovanje (63m²) v 1. nadstropju. Tel.: 041 447 254

- PRODAMO parkirno mesto v II. kletni etaži TPC LIVADE, Jagodje, v izmeri 16.71 m². Cena po dogovoru. Tel. 05 6401250.

NAJAMEMO

- Štiričlanska družina najame dvo ali dvoinpol sobno stanovanje v Izoli za daljše obdobje. tel 040 385 907

- Štiričlanska družina najame dvosobno stanovanje v Izoli za daljše obdobje. Tel. 030 301 698

- V Izoli najamemo 3 sobno stanovanje za daljše obdobje. tel 031 866 722

- Dvočlanska družina najame stanovanje v Izoli ali Kopru. Tel.: 031 295 156

- Urejena 4 članska družina najame v stanovanje v Izoli za daljše obdobje. tel 051 341 907

ODDAMO

- na Belvederju oddamo dvosobno opremljeno stanovanje za daljše obdobje. tel 040 399 819

- Oddam enosobno stanovanje (30m²) na Belvederju, opremljeno za daljše obdobje. tel 041 845 940

- Za daljše obdobje oddam stanovanje (60m²) v Pobegih. Najemnina je 350 Eur + stroški. Informacije na telefon 041 458 012

- Na mirni lokaciji v Jagodju oddam 1-sobno stanovanje (38m²). Stanovanje je v hiši, je na novo umeščeno in opremljeno. Najemnina je 350 EUR mesečno. Več informacij na 041-536-549.

VOZILA IN PLOVILA

- Prodamo avto Daewo - Lanos 1,5, modre barve, letnik 2000. tel 040 982 173

- Prodajam pasaro z zunanjim motorjem Tomos 18. Informacije na tel.: 031 613 494

RAZNO

- Prodajam 20 let stara oljna drevesa sorte belica. Cena pripravljenega drevesa za presaditev z izkopom znaša 280,00 eur. Lokacija: Šared nad Izolo. Tel.št.: 030 604 465

- Prodajam električno kitaro PRS Soopbar. cena po dogovoru. info 040 120 236

- Kupim Tomos kopačico. lahko v okvari. tel 041 234 570

- Okna PVC (60x60cm) 2x bela za 100 eur in ventilator mini-segrevanje, grete za 6,99 eur prodajam. tel 041 546 984

- Ugodno prodajam električni masažni fotelj v dobrem stanju + usnjeni dvosed in trosed. tel 040 880 565

- Ugodno prodajam večje količine domačega tropinovca. Tel: 041 676 541

DELO

- Ponujam inštrukcije matematike, fizike, kemije in angleščine za srednješolce in osnovnošolce, ter mentorstvo pri pripravi na izpite in izdelavi seminarskih nalog. Tel.: 041 345 634

- Nudim pomoč v gospodinjstvu pri likanju in čiščenju. Tel. 041 821 569

- Zaposlimo žensko (blagajničarka, Vstopnja izobrazbe) delo je troizmensko za določen čas s poskusno dobo. Prijave pošljite na email: casino.izola@siol.net.

PODARIMO

- Podarimo MINI KUHINJO (višja omara, pomivalno korito, kuhinjska plošča, hladilnik vse staro 2 leti). Odvoz v lastni režiji. tel 031 684 041

Je vaše kolo?

Pri Stavbeniku so našli moško kolo. Tam čaka na lastnika.

Sosea je rešila Rdeči križ

Nekdo je pred vrata Rdečega križa odložil stare obleke, nekomu pa grejo humanitarci očitno na živce ali pa je bil samo pijan, zadet oziroma je tak po naravi, pa je vse skupaj prižgal in naredil pravi kres. K sreči je mimo prišla sosedka in ogenj, ki je že zajel lesena vrata, uspešno pogasila. Rdeči križ je ostal cel, oblek pa, v bodoče, raje ne puščajte pred vrati.

Frizerstvo **MIJA**

Smrekarjeva 27 05/ 641 70 53

Kava bar - pizzeria **ODEON**

Drevored 1.maja 4 041 827 039

Ob mednarodnem prazniku žena je skupnost Italijanov Pasquale Besenghi degli Ughi v sodelovanju z Svetom žensk iz Trsta pripravila literarni večer z naslovom Paroledidona. Večer je bil uvod v serijo prireditev z naslovom "Primavera di donne" in tokrat so se predstavili: duet Slavo in Metka Batista, ki izvajata ljudsko istrsko glasbo, izolska pesnica Dorina Beržan in mlada slikarka Biljana Babič. Drevi pa bo v Manziolijevi palači tudi tradicionalna prireditev Donne e vino. Sledil bo koncert pianista Dejana Semoliča in nastop Enza Hrovatina.

V ponedeljek je na tradicionalen Večeru ob kaminu tokrat razveseljeval kantavtor, prformer in zabavljač, polnokrvni Istran Igor Lija, po domače Mikolič iz Brezovice. Predstavil je pesmi iz svojega prvega albuma, ki bo morda že to poletje izšel pri Mandraču in ga bodo prejeli vsi naročniki našega tednika.

V Sončni dvorani so odprli razstavo slik domačinke Marlene Zorjan. Na otvoritvi pa je zaigrala in zapela tudi Lea Sirk.

Vsi varčujejo ...

... tudi pri ženskah.

Občina varčuje, stranke varčujejo, banke varčujejo, zavarovalnice varčujejo, firme varčujejo, obrtniki varčujejo, zbornice varčujejo, zavodi varčujejo, funkcionarji varčujejo, društva varčujejo, trgovci varčujejo, vsi varčujejo ...

Mi v Mandraču pa ne varčujemo in zato vsem Izolankam čestitamo ob Mednarodnem Dnevu žena.

Skoraj 8.000 vas je v naši občini. Tu ni kaj varčevati.

Manufaktura | 50 let
kjer je dober nakup pravilo

Nova blagovna znamka / Nuova marca di vendita

TAIFUN

by Gerry Weber

**OB NAKUPU NAJMANJ DVEH KOSOV
ZNAMKE TAIFUN
VAM PODARIMO SIMPATIČNO TORBICO.**

**ACQUISTANDO DUE PEZZI DELLA
MARCA TAIFUN
VI REGALIAMO UNA SIMPATICA BORSETTA.**

**VELJA DO RAZDELITVE DARILC.
VALE FINO ALL'ESAURIMENTO DEI REGALI.**

Hiši s stilom Izola Pittonijeva 1,
Tel: 05 641 84 57

Urnik: PO-PE 8.00 - 20.00

SO: 8.00 - 17.00

www.manufaktura.si